

CONTRA

nr 4 2007 (nr 194 från starten) årgång 33 Pris 25:-

**Arabisk imperialism
Oljepriserna
Nordkorea**

FRIHETENS RÖST
-för västerländsk demokrati-

9 770347 647008

CONTRA

oberoende borgerlig tidskrift
utges sex gånger årligen
ISSN 0347-6472

Copyright Stiftelsen Contra
Eftertryck endast efter överenskommelse

Ansvarig utgivare
Tommy Hansson

Adress

Box 8052, 104 20 STOCKHOLM
Telefon 08-720 01 45
Telefax: 08-720 01 95
E-post redax@contra.nu
Internet hemsida <http://www.contra.nu>
Sluten del endast för prenumeranter:
<http://www.contra.nu/prenumerant/oversikt.html>
Användarnamn och lösenord finns endast i den tryckta versionen av Contra

Prenumeration

Minst 175, rekommenderat 250 kronor, per år. Inbetalas på plusgiro 85 95 89-4 eller bankgiro 443-5467.

Finland: Minst 20 euro per år.
Sampo girokonto 800018-70846087

Medarbetare

Styrelseordförande: Géza Molnár

Redaktion: Tommy Hansson och C G Holm

Övriga medarbetare: Benny H. V. Andersson, Karl-Göran Bottwyk, Bertil Häggman, Bertil Lindblom, Fredrik Runebert och David Stavenheim samt Christer Arkefors i Italien, Peter Hartvig i Danmark, Bertil Wedin i Mellersta Östern och Allan C. Brownfeld i USA.

Presslagd 2007-08-31
Strands Tryckeri, Lindesberg 2007

Muhammed la grunden till den arabiska imperialism som på hundra år lade under sig stora delar av de gamla imperierna Bysans och Persien. De två arvföräldrarna hade tröttat ut varandra genom återkommande krig och det gav det nya arabiska/muslimska imperiet möjligheten att expandera snabbt. Till att börja med var det bara härskarna som var anhängare av islam, religionen kom efter makten. Omslagsbilden visar en nordafrikansk moské från 700-talet.

CONTRA-NYTT

Rättelse

I *Contra* nummer 3 2007 presenterades i artikeln "Kommunismens grymheter kartlagda" Dalai lama felaktigt. Han är en tibetansk ledare och inget annat.

Irina Elkonin-Johansson

En av *Contra*s första uppbackare, Irina Elkonin-Johansson har avlidit, hon blev 84 år. Irina var född i Petrograd och kom först i mogen ålder genom giftermål till Sverige. I Sverige arbetade hon som journalist, tolk, översättare och var en betydelsefull person bland ryssar i Sverige. Kraftigt motarbetad av alla som hade med den kommunistiska regimen att göra, inklusive lärare vid universitetet som sänts ut av kommunisterna i Moskva. Hon hade en sällsynt stor dossier hos KGB, som hon under den korta tiden av fritt informationsflöde efter kommunismens fall kunde muta sig till att ta del av. Hon bidrog, särskilt under den onda kommunisttiden, inom ramen för vad hon kallade Gröna Lampan, till att många exilryssar besökte Sverige och uppträdde vid offentliga möten och deltog i andra publika evenemang. Ofta resulterade det också i en intervju i *Contra*.

Även efter kommunismens fall bidrog Irina verksamt till *Contra* och då och då svepte hon med sin fladdrande cape in i *Contra*-lokalen för att dela med sig av synpunkter och kunskaper.

Hon arbetade även i det lilla för Ryslands och frihetens sak. När svenska passmyndigheter ville skriva att hon var född i Leningrad (som det stod i sovjetiska papper) fick hon det ändrat till Petrograd (namnändringen till Leningrad kom först efter Irinas födelse 1922).

Genom sin verksamhet som tolk kom hon i kontakt med så gott som alla ryssar som flydde landet på Sovjettiden – hon var en av de få som flyktingar från kommunismen kunde lita på. Hon var också en mycket skicklig pianist och bidrog till att den ryska musiktraditionen så framgångsrikt upprätthållits bland exilryssar i Stockholm – i samband med hennes 80-årsdag genomfördes en konsert i ABF-huset där i Stockholm bosatta unga virtuoser från 6 till 18 spelade.

Redaktionell hjälp behövs!

Detta nummer av *Contra* har tyvärr blivit försenat. Vi behöver mer redigeringskapacitet till *Contra*. Mejla till redax@contra.nu eller ring 08-720 01 45

Kommunismens och shamanismens Nordkorea

Nordkorea är ett land som vi då och då brukar få tillfälle att återvända till i Contras spalter. Landet framstår ännu som världens troligen mest slutna samhälle, där den 1994 avlidne Kim Il-sung ännu räknas som landets president. Dagens faktiske ledare, Kim-sonen Kim Jong-il, omges av en patologisk personkult. Om Nordkorea handlar en bok utkommen 2005, som ger en mängd värdefull information om läget på den koreanska halvön.

*** Författaren till boken *Nordkorea – änden av tunneln?* (Hägglunds förlag 2005, 190 sidor) Johan Engblom har levt och rest i länder som Japan, Sydkorea och Nordkorea under 20 års tid (även om det bara blivit ett besök i Nordkorea, 1995). Han uppger sig även behärska det koreanska språket hyggligt, vilket ger hans framställning ökad trovärdighet. Engblom säger sig ha varit intresserad av Korea ända sedan barndomen och betraktar de båda Korea som ett land, vilket det naturligtvis också är etniskt sett. Sedan är det en annan sak att Nordkoreas totalitära kommunism och Sydkoreas kapitalistiska demokrati är så väsensskilda som två ideologier kan vara.

”En bok om Nordkorea som fenomen i världspolitiken kommer alltid att innehålla stora delar gissningsarbete”, franhåller Engblom. ”Ungefär som de ’kremlologer’ vi hade under sovjettiden ägnar sig observatörer av Nordkorea nästan uteslutande åt att läsa mellan raderna i officiella uttalanden från landets statliga media som sipprar ut.” Att av detta dra några säkra slutsatser om den reella situationen i det slutna landet är dock praktiskt omöjligt, menar författaren.

Slavarbetslägren

Johan Engblom är som religionsvetare väl förtrogen med Koreas religiösa traditioner och beskriver den nordkoreanska verklig-

Nordkoreanska propagandaaffischer för ett koreanskt enande. Nordkorea är ett svältande och slutet samhälle. Sydkorea en sprudlande marknads ekonomi och demokrati.

heten som ”ett konfucianskt fort kring en shamanistisk stat”. Konfucianism är ett etiskt normsystem som ger en noggrann uppdelning av samhället i olika klasser och sfärer – över- och underordning betonas således ständigt i såväl Nord- som Sydkorea. Konfucianismen har traditionellt varit männens revir, medan shamanismen – en andecentrerad religionsform – varit framförallt kvinnornas angelägenhet.

”I Nordkorea”, menar Engblom, ”har detta kulturella arv institutionaliserats

tommy.hansson@contra.nu

genom att ledarna givits en status som inte kan beskrivas som något annat än riksshamaner, samtidigt som det konfucianska systemet bibehållits för distribution av makt.” Och i Nordkorea får det, för den som vill komma upp sig i samhället, inte finnas något som helst tvivel om lojaliteten gentemot ledaren, alltså tidigare Kim Il-sung, men numera ”den käre ledaren” Kim Jong-il. Alla av staten fullt accepterade nordkoreaner måste fortfarande pryda rockslaget med en Kim Il-sung-knapp. Enligt det traditionella systemet bestraffas vidare inte bara de felande individerna, utan hela vederbörandes familjekollektiv; Kim Il-sungs riktlinjer gick ut på att opålitliga individers släkt skulle bestraffas i tre led.

I dag beräknas omkring 200 000 nordkoreaner framleva sina beklagansvärda

existenser inom ramen för det nätverk av Gulag-liknande slavarbetsläger som finns i hela Nordkorea, och till bokens förtjänster hör en skildring av detta system. Förhållandena i dessa läger har av överlevande och före detta fångvaktare beskrivits som helt omänskliga: ”Undernäring är regel och arbetstempo såväl som omständigheter gör att dödligheten i vissa fall blivit så hög att myndigheterna har som regel att skicka hem döende fångar i avsikt att sänka statistiken.” Bristen på mänskliga rättigheter och avsaknad av respekt för människoliv är total.

En inte ringa del av lägerfångarna är nordkoreaner som lyckats ta sig till Kina men skickats tillbaka av kineserna, vilka betraktar nordkoreaner som ekonomiska flyktingar. I mottagningslägren på den koreanska sidan mördas sedan spädbarn genom en grym procedur: ”Med förklaringen att matbristen i Nordkorea är stor och att man därför inte har råd att låta halvkineser födas och växa upp, tvingas sjukhuspersonal starta förlossningar av både fullgångna och ofullgångna foster. Alla havande kvinnor tas inom några dagar efter återkomsten in på kliniken och ges en spruta. De barn som föds levande och tillräckligt långt gångna kvävs omedelbart för att sedan brännas tillsammans med de andra fostren.”

En nordkorean som levde i ett läger från nio till 19 års ålder och numera som jour-

nalist är bosatt i Sydkorea är Kang Chol Wan, vars farfar anklagats för antirevolutionär verksamhet. Efter VM i fotboll 1966 spärrades vidare hela det nordkoreanska fotbollslandslaget in i ett läger, sedan man firat en viktig seger alltför eftertryckligt och förlorade den efterföljande matchen. Kang kunde vittna om att åtminstone en av lagmedlemmarna fanns kvar i hans läger 1988, då Kang lämnade lägret.

Total isolering

Nordkorea har av observatörer och resenärer skildrats som ett "kafkaeskt" samhälle. Medborgarnas liv är inrutat in i minsta detalj, och en stor del av statens inkomster går åt till att uppföra gigantiska ledarmonument och byggnader (cirka 40 procent av BNP avsätts åt krigsmakten). I varje bostad finns en högtalare för propaganda som inte går att stänga av – dock kan volymen höjas eller sänkas. Turister vallas runt av specialtränade guider mellan alla monumenten, och ve den som försöker sig på att se något annat.

"Med en befolkning uppdelad på hela 51 klasser förstår man omfattningen av struktureringen av samhället", konstaterar Engblom (sidan 135). "När alla definitivt vet sin plats och egentligen aldrig har upplevt något annat tillstånd, är det lätt att föreställa sig att en individs identitet försvinner och den blir en helt integrerad del av kollektivet. Både i sitt eget sinne och omgivningens." Varje form av privatliv i ett sådant samhälle lyser av naturliga skäl med sin frånvaro. Medborgarnas liv är fyllt av arbete, och semester är ett okänt begrepp (fem officiella helgdagar utom söndagar lär finnas). Barnen lämnas på daghem vid tre-fyra månaders ålder. Efter arbetsdagens slut måste vuxna nordkoreaner dessutom ägna sig åt politiska möten och "självkritiksessioner", vilket ger en sammanlagd 16-timmarsdag.

Hur kan då nordkoreanerna leva under ett sådant system? Svaret är Nordkoreas totala isolering från omvärlden och ledarnas försäkran om att man ändå lever i den bästa av världar, detta trots företeelser som slavarbetsläger, hungersnöd och svält, ledarkult, massiv indoktrinering och så vidare. Engblom (sidan 136): "Som tur var har regimen de senaste åren både de uppenbara naturkatastroferna från senare delen av 1990-talet och den amerikanska konfrontationspolitiken efter millenniumskiftet att skylla på för att förklara varför det

är så besvärligt. Det tycks som om regimen mycket lätt lyckats hålla kvar känslan av att vara belägrade hos befolkningen."

Frågan är vad som händer om och när öppningar i isoleringen börjar skönjas. Enligt författaren har sådana tecken redan inträffat. Befolkningen har börjat uttrycka klagomål över bristen på mat och elektricitet. Lägg därtill ökat samröre mellan Nordkorea och grannen i söder, vilket leder till ökade personliga kopplingar mellan koreaner på ömse sidor om den 38e breddgraden; turismen och exporten från söder har ökat lavinartat, och även Nordkorea exporterar ett begränsat antal varor till Sydkorea. Det talas till och med om slagord på väggar och nedklottrade bilder av Kim Jong-il.

Krigsriskens består

Det är inte möjligt att skriva om situationen på Koreahalvön utan att beröra den militära spänning som rått sedan Koreakrigets utbrott den 25 juni 1950 (inte juli som Engblom skriver). Det var då nordkoreanska styrkor efter klartecken från Josef Stalin vällde in över 38e breddgraden i en väl samordnad attack. Efter FN-ingripande slogs attacken tillbaka, och ledda av general Douglas MacArthur kunde de USA-dominerade FN-styrkorna avancera ända upp till den kinesiska gränsen i norr. Sedan Mao Tse-tung ställt någon miljon "frivilliga" kinesiska soldater till Kim Il-sungs förfogande kunde kommunistisidan i sin tur avancera djupt ner i södern, varefter striderna böljade fram och tillbaka innan läget stabiliserades och ett bräckligt stilleståndsavtal kunde ingås den 26 juli 1953.

Väpnade incidenter har förekommit

hela tiden sedan stilleståndsavtalet, och bland annat har nordsidan grävt ett antal tunnlar för militärtransporter under den interkoreanska demarkationslinjen. Ytterligare några axplock: 1968 oskadliggjordes en nordkoreansk infiltratörsgrupp om 31 man alldeles utanför det sydkoreanska presidentpalatset i Seoul. 1976 höggs två amerikanska soldater ihjäl med yxor i den demilitariserade zonen när de skulle trimma ett poppelträd, en händelse som gav upphov till stark internationell spänning. 1983 dödades vidare 17 sydkoreanska regeringstjänstemän på besök i Burmas huvudstad Rangoon av en av nordkoreanska agenter fjärrutlöst bomb, och 1987 sköts ett sydkoreanskt passagerarflygplan med 115 personer ombord ned över Indiska oceanen, av allt att döma på direkt order av Kim Jong-il. Ända in på 2000-talet har det förekommit exempelvis sjöslag mellan nord och syd i anslutning till de koreanska kusterna. Även nordkoreanska miniubåtar med plats för tio mans besättning har förekommit i sammanhanget.

Nordkoreas aggressiva attityd är alltså väl dokumenterad (detta som motsats till Sydkoreas möjligen naiva "solskenspolitik"), och det var intet under att USAs president George W. Bush valde att beteckna Nordkorea som en av "ondskans axelmakter" i sitt "State of the Union"-tal 2002. I bakgrunden finns hela tiden fruktan för att Nordkorea utvecklat kärnvapen. Provskjutningar med robotar har förekommit i betänklighet närhet till Japan, vilket har lett till ökad japansk vaksamhet gentemot den äventyrliga regimen i Nordkorea.

Krigsriskens finns alltså där hela tiden, och ingen vet vad en desperat Kim Jong-il skulle kunna företa sig. Problemet för honom är emellertid att hans regim står så gott som ensam och att varken de tidigare vapenbröderna Kina eller Ryssland vill ha någon militär konfrontation mellan Nordkorea och den ekonomiska stormakten Sydkorea och därmed även med USA. Sexpartssamtal mellan Nordkorea, Sydkorea, USA, Ryssland, Kina och Japan pågår mer eller mindre regelbundet, men det vore fel att säga att Nordkorea uppvisar någon större entusiasm för dessa. Nordkorea har under alla år krävt direkta fredsförhandlingar med USA, då man inte erkänt Sydkorea som part i målet eftersom dess president Syngman Rhee 1953 vägrat skriva på stilleståndsavtalet.

Johan Engblom menar att något omedelbart förestående krig inte hotar, och

möjligen har han rätt. Krigsriskerna kan dock inte helt bortses ifrån, så mycket står klart.

Sverige och Nordkorea

Ett kapitel i Johan Engbloms bok ägnas förbindelserna mellan Sverige och Nordkorea. Sverige tillhörde inte de stridande parterna i Koreakriget, men däremot upprättade vårt land ett fältssjukhus ("Svenska Koreaambulansen") som betjänade båda sidor i den väpnade konflikten. När stridshandlingarna var slut kom sedan Sverige att ingå i de neutrala nationernas övervakningsstyrka (NNSC). Så kom det sig att ett antal svenska militärer stationerades vid den interkoreanska gränsen, där Sverige fortfarande fullgör sin plikt med ett begränsat antal militärer. I mitten på 1970-talet fick Sverige så fulla diplomatiska relationer med såväl Syd- som Nordkorea, och när Erik Cornell blev svenska ambassadör i Pyongyang var han den förste västerländske ambassadören på platsen (Cornell har skrivit ett förord till Engbloms bok).

Sverige var ett av de länder som satsade på att sälja sina produkter i ett Nordkorea, som ville göra sig mindre beroende av Sovjetunionen och Kina. Tidigt köpte nordkoreanerna 1000 Volvo-bilar: "Denna affär är en historia i sig", framhåller Engblom samtidigt som han påpekar att den är föga allmänt känd i Sverige eller ens bland Volvos sentida medarbetare. Enligt författaren är affären yttermera "den möjligen enskilt största bilstölden i världen hittills". Förhandlingarna tog lång tid, särskilt som nordkoreanerna krävde att bilarna skulle levereras via Östtyskland. Bilarna kom att skeppas ut på östtyska fartyg som inte kunde ta alla bilar under däck, något som gjorde att bilarna kom fram i onödigt dåligt skick.

Väl i Nordkorea visade det sig sedan att bilarnas stötdämpare tog mycket stryk genom de dåliga vägarna och att rutorna på passagerardörrarna ofta gick sönder, uppenbarligen därför att rutorna hölls nervevade på grund av värmen och att dörrarna sedan stängdes med sådan kraft att de brast. Det framkommer i Engbloms skildring att de nordkoreanska kunderna måste ha piratkopierat nödvändiga reservdelar, eftersom beställningar på några sådana inte har kommit in från Volvo sedan 1970-talet (Volvo-bilar sågs i funktion i Nordkorea under Engbloms besök 1995).

"De tusen bilarna betalades bara med leveransgarantin, dvs 10 procent av total-

Kontakterna mellan de båda koreanska sidorna tenderar att öka över tiden. Här ett möte mellan militärdelegationer från Nord- respektive Sydkorea i Seoul.

summan på omkring 18 miljoner kronor i dåtidens penningvärde", skriver Engblom (sidan 171). "Mer har Volvo inte sett från koreanerna. Det var dock Handelsbanken som fick ta den värsta stöten eftersom man garanterat köpet." Sverige visade ett närmast osannolikt tålamod, även om man drog ner något på ambassadpersonalen på grund av bilskandalen och diverse andra obetalda skulder – sammanlagt till ett värde av omkring 700 miljoner kronor.

Något år senare (1976) inträffade så en stor smugglingsskandal med nordkoreanska ambassadtjänstemän inblandade; händelsen hade motsvarigheter också i andra länder och bottnade i att nordkoreanerna satt i system att smuggla sprit, cigaretter och även narkotika för att finansiera verksamheten.

Framtiden

Under 1960- och början av 1970-talen framstod Nordkorea i mångas ögon som den framgångsrikaste av de båda koreanska staterna. Nordkorea har stora råvarutillgångar och var för vänstern även något av ett socialistiskt föredöme. Därefter har utvecklingen sprungit ifrån nordkoreanerna, samtidigt som den ekonomiska utveckling som inleddes under president Park Chung Hee på ett par decennier förvandlade Sydkorea till ett demokratiskt välfärdssamhälle.

"Nordkorea exporterar idag lika mycket under ett år som Sydkorea på två dagar", framhåller Johan Engblom (sidan 178), "och under ett år slänger sydkoreanerna bort ungefär lika mycket mat som Nordkorea konsumerar på samma tid." (Även

om den nordkoreanska ekonomin varit i tillväxt sedan 1998; detta motsvarar ungefär den tredje största stadens i Sydkorea, Taegu, ekonomi). Nordkoreas BNP om 139 miljarder kronor beräknas vara cirka tre procent av Sydkoreas. Inkomstskillnaderna mellan de båda koreanska statsbildningarna har vidare under de senaste 14 åren växt alltmer.

Det är svårt att sja, särskilt om framtiden, har det sagts. Helt klart är att det måste till långtgående förändringar i Nordkorea för att framtiden skall te sig acceptabelt dräglig för nordkoreanerna. Det kommunistiska systemet med Kim Jong-il som galjonsfigur måste naturligtvis också förr eller senare komma till ett slut, frågan är bara hur. En folklig revolution ter sig osannolik bland en isolerad befolkning som under drygt 60 år uthärdat ett häpnadsväckande förtryck och är ordentligt nertryckt i skoskaften likasom hjärntvättad. Osvuret är dock kanske bäst. Engblom (sidan 183):

"Det nordkoreanska samhället är mera öppet än någonsin tidigare och regimen planerar flera broar över Yalufloden till Kina samt att öppna fyra eller fem städer utefter gränsen. Kanske denna frihet också medför att politiskt missnöje börjar visa sig."

Sydkoreanerna har slutligen hittills talat med mycket små bokstäver om en återförening mellan nord och syd, men med tanke på koreanernas gemensamma etnicitet står det klart att en sådan måste komma till stånd förr eller senare. Frågan är bara när och under vilka former. Billig lär den under alla omständigheter inte bli för Sydkorea.

Iran: Total bojkott enda lösningen

År 1979, efter en islamistisk-kommunistisk revolution, bildades en rotlös islamisk regim i Iran. Denna nya regim började tidigt terrorisera människorna för att eliminera allt eventuellt hot mot islam. Den nya regimens mål var att sprida islam till resten av världen, oavsett kostnaden för mänskligheten. Detta mål är fortfarande aktuellt och vägleder islamiska republikens utrikespolitik samt utsätter världsfreden och stabiliteten för stor fara. Tyvärr verkar världens fria länder blunda för detta faktum.

Sedan revolutionen 1979 i Iran har världspolitikerna förändrats. Snabbt insåg många att Sovjetunionen inte var det enda stora hotet mot världsfreden och att islamismen var ungefär på samma nivå. När de islamiska prästerna kom till makten i Iran ändrades landets utrikespolitik hundraåttio grader. Före revolutionen styrdes Iran av Mohammad Reza Pahlavi, den senaste shahen av Iran. Irans utrikespolitik var då baserad på samexistens med alla länder. Efter revolutionen förändrades den till en exkluderande policy där alla icke-shia-islamiska nationer skulle förgöras och shia-islamiska stater skulle ersätta dem.

Skulle elimineras

Ayatollah Khomeini hade långt innan revolutionen sagt att islam är den enda rätta normkällan och de som inte följde denna religion utan gjorde motstånd skulle elimineras. Att sprida shia-islam var och är fortfarande det viktigaste målet i islamiska republikens utrikespolitik. Spridningen av shia-islam beror på två enkla anledningar. Den första är religionen i sig som hålls helig av dess präster. Spridningen av den "rätta" normkällan är viktigt för att kunna komma till paradiset. Den andra orsaken är att spridningen av shia-islam skulle öka islamiska republikens säkerhet gentemot andra stater i det anarkistiska världssystem som råder idag. Det måste här göras en skillnad mellan Iran och islamiska republikerna. Iran är det land där iranierna

lever i och dessa iranier förtrycks av den islamiska republikerna.

Detta utrikespolitiska mål är orsaken till att mullorna stödjer terroristgrupper såsom palestinska Hamas, libanesiska Hizbollah och sudanesiska Janjaweed mot Darfurs befolkning. Även Al-Qaida, trots att de är wahabiter och shia-islams motståndare, stöds av mullorna. En gammal tumregel i politiken säger: "Min fiendes fiende är min vän". Alla som går emot den politiska liberalismen, det vill säga demokrati, frihet, jämlikhet etcetera, och banar väg för islamiseringen av världen, stötts av islamiska republikerna.

Islam viktigare än fred

Islamiska republikens utrikespolitik, baserad på en exkluderande ideologi, har ingen respekt för mänskliga rättigheter. För mullorna är islam det enda som gäller i världen. För dem är islam livet, ljuset, värmen och kärleken. För islam gör det ingenting om miljontals människor slak-

arvin.khoshnood@contra.nu

tas. Därför har hittills tusentals iranska frihetskämpar mördats på de mest brutala vis. Islamisterna tror att deras omänskliga handlingar kommer belönas i paradiset av Allah. I paradiset, säger mullorna, finns det *Hori* (jungfrur) för dem som offerar sig för religionen och blir *Shahid* (martyr).

Alltså är mullornas islam ingen fredlig religion, utan snarare tvärtom. Deras islam är viktigare än freden. För att sprida den offerar de alltså människoliv utan att tveka en enda sekund. Även alla de direkta attackerna mot västerlänningar på deras egna mark är ett bevis på detta. Attacken mot Frankrikes tunnelbanestationer och civilbefolkning i början av 90-talet och attentaten mot den norske publicisten William Nygaard år 1993 i Norge är två exempel. Islamiska republikens bidrag till 11 september, attackerna mot USA, 11 mars-attackerna i Madrid och 7 juli-attackerna i London får heller inte glömmas.

Dessa attacker har dock inte begränsats till Mellanöstern, västvärlden och iranier. De har även nått Sydamerika där sprängningen av en synagoga i Buenos Aires är ett exempel. Stödet till de somaliska islamis-

terna och till islamistregeringen i Khartoum mot Darfurs befolkning är två fall i Afrika. Mordet på japanen Hitoshi Igarashi, som översatte Salman Rushides *Satansverser*, är ett exempel i Östasien. Listan kan bli lång, men intentionen är explicit.

Det shia-islamiska tänkandet är djupt rotat i den islamiska republikerna. Allting genomsyras av shia-islamiska värderingar och som sagt också utrikespolitiken. Även det privata individuella livet. Islamiska republikens grundlags första kapitel artikel 4 säger:

All civil, straffrättslig, finansiell, ekonomisk, administrativ, kulturell, militär, politisk och övrig lagstiftning måste byggas på islamisk grund. Principen ska tillämpas fullständigt och avse alla artiklar i Konstitutionen, liksom i alla övriga lagar och förordningar...

Hot mot västvärlden

I kampen om att sprida islam är västvärlden det område som är under störst hot. Bland eliten i Iran, som styr landet med järnhand, råder en occidentalistisk syn på västvärlden. Denna elit ser västvärlden som ett samhälle utan moral och etik, där endast pengar har slutordet. Enligt eliten är de flesta västerländska kvinnor *Ghabe* (prostituerade) och männen hallickar eller "torsk". Sex och alkohol är det västerlänningar eftersträvar. Familjevärderingar och kärlek existerar inte bland dem.

Mullorna anser att endast deras islam kan rädda västvärlden och eftersom västvärlden är bland de rikaste och starkaste delarna i världen, som frivilligt inte skulle sänka sig för islam, måste de med våld islamiseras. Alltså vill mullorna göra *Amr-e be marouf* (vägledning till det goda) med våld. Inte endast för att rädda västerlänningarna, utan också för att stoppa de "onda" liberala västerländska värderingarna, som är hot mot islam. En organiserad åsikt (islam) blir utsatt för stort hot när den konfronteras av en annan (liberalism). Alltså ser mullorna västvärlden som ett stort hot mot islam och för islam kan människoblod spillas.

Resultatet, som nämnts, blev bland annat 11 september-attackerna och alla andra attacker mot västerlänningar på deras egen mark. I en exklusiv intervju med den amerikanska tidskriften *U.S. News & World*

Report den 22 mars 1976 säger shahen av Iran till världens befolkning:

En falsk känsla av trygghet kommer att förgöra dig... Iran är ett land, som om det går förlorat, kommer att drabba dig. Om vi går under, tro inte att resten av regionen kommer att förbli vid det gamla.

Shahen hade rätt. Efter revolutionen 1979 och grundandet av islamiska republiken i april samma år, förändrades världen. Det "riktiga" Iran, med sin rika kultur och historia, försvann och västvärlden har fått känna av det på ett påtagligt sätt. Sedan revolutionen har politiken i Mellanöstern ändrats på ett chockartat sätt.

Med shahen vid makten var Israel tryggt, Anwar Sadats historiska fredresa till Israel stöddes och islamisternas och andra reaktionära krafters inflytande sjönk. Med islamisterna vid makten i Iran skapades Hizbollah och Hamas stöttades, och Israel var och är under konstant hot. Dagens händelser i Palestina visar att även Palestina och dess folk lider av islamisterna.

Världspolitiken har också ändrats. Professorer som Samuel Huntington började diskutera "civilisationernas kamp", Al-Qaida började attackera västerländska mål i västvärlden och islamistiska regimer såsom den i Iran började upprusta militären, lära upp självmordsbombare och sträva efter kärnvapen. Mycket satsas även på underrättelseverksamhet, och nyligen avslöjades ett flertal av islamiska revolutionens spioner i lilla trygga Sverige av journalisten Nuri Kino. Resultatet har varit krig respektive förberedelser inför krig. Slöseri med pengar som kunde ha satsats på utbildning och sjukvård, om det inte hade varit för islamisterna.

Måste störtas

En allvarigare konflikt mellan västvärlden och islamiska republiken skulle störa världsekonomin och resultatet skulle bli inflation och arbetslöshet. Detta visar vilken makt islamiska republiken egentligen har över västvärlden även nu när den inte har en riktigt stark armé eller kärnvapen. Så pass mycket att den arresterar västerländska medborgare och sedan utpressar den fria världen, och tyvärr verkar västvärlden knäa för mullorna. Pinsamt!

Trots störningarna som kommer att uppstå, måste konflikten med mullorna tas. Västvärldens regeringar måste för-

stå att dessa skador endast är kortsiktiga. Långsiktigt skulle världens ekonomi blomstra på grund av stabilitet i Mellanöstern och ökad trygghet i världen. Pengar som idag satsas på det militära kan satsas på utveckling. Mellanöstern är dessutom en av de regioner med störst tillgång till naturresurser som världen behöver och en stor marknad med hundratals miljoner människor.

Men om den fria världens regeringar låter sig skrämmas av de kortsiktiga problemen kommer de antingen aldrig kunna stoppa mullorna i framtiden eller så skulle konsekvenserna bli katastrofala. Låt oss lära oss av historien och inte göra om samma misstag. Eftergiftspolitikens gentemot Nazi-Tyskland resulterade i Andra världskriget och mer än 50 miljoner människor dog. Ondskan måste stoppas med en gång. Får ondskan utrymme till tillväxt får vi alla börja förbereda oss för extremt mörka tider i framtiden, där våra barn och barnbarn kommer att lida mest av alla.

Islamiska republiken måste störtas i dag. Detta kan dock inte ske genom ett krig då det inte skulle ha någon legitimitet bland den iranska oppositionen, inte minst för att den skulle hjälpa mullorna att mörda oppositionella i skuggen av kriget. Dessutom finns det också en enklare väg som nämns nedan. Hittills har vi också sett att handel och dialog, det vill säga eftergiftspolitik, inte har resulterat i någon framgång. I 28 år har Västeuropa bedrivit handel med islamiska republiken, men den

enda konsekvensen är att mullorna blivit rikare. I detta sammanhang bör vi inte glömma att ekonomisk makt snabbt kan omsättas i militär och politisk makt.

Den enda lösningen är en total bojkott mot islamiska regimen från västvärldens sida. Denna bojkott skulle försvaga mullorna ekonomiskt, vilken i sin tur skulle kraftigt tära på islamisternas väpnade styrkor och underrättelseverksamhet bland oppositionen i och utanför Iran. Resultatet skulle bli att iranierna själva skulle kunna med sina egna händer störta regimen. Därmed skulle heller inget krig behövas.

Arvin Khoshnood är ordförande för Rastakhiz Irans ungdomsgrupp

Oljepriserna kommer att sjunka - men det finns andra goda skäl att minska oljeberoendet

Oljepriset, som för några år sedan låg kring 20 dollar per fat har gått upp till en nivå på mellan 60 och 70 dollar. Håller oljan på att ta slut? Och kan oljepriserna bli hur höga som helst? Anhängarna av teorin om "Peak Oil" menar att oljeeran är nära sitt slut och att produktionen kommer att minska, eftersom de ändliga oljetillgångarna kommer att ta slut, Talet om "Peak Oil" är dock en bluff och inget annat.

Under den moderna människans historia har ofta råvaror spelat en nyckelroll i den internationella ekonomin. Under sekler var det saltet som var dominerande i internationell handel. Salt var det enda kända konserveringsmedlet och en nyckelvara för livsmedelsförsörjningen. Den som kontrollerade salthandeln kontrollerade världen. Och staterna ville naturligtvis vara med och ta del av de rikedomar som saltet medförde. Förutom strikta regleringar av handeln införde många länder saltskatt eller salttullar, som finansierade en stor del av statens verksamhet. Idag är saltet en ytterst perifer produkt, även om en del länder in till våra dagar bevarat statliga saltmonopol.

Under 1800-talet var tillgångarna på kol avgörande för den industriella utvecklingen och länder med stora koltillgångar blev de som dominerade i världen och världshandeln. Idag är det en högst ordinär råvara.

OPECs utpressning gick bra 1973...

På samma sätt har oljan varit en nyckelråvara under 1900-talet.

Detta utnyttjades av de oljeproducerande ländernas organisation OPEC när de viktigaste oljeländerna 1973 gick samman för att höja oljepriset, vilket kunde ske genom att länderna dominerade produktionen och fattade beslut om produktionsbegränsningar. På ett halvår fyrdubblades oljepriserna räknat i dollar, från cirka 2,5 till 11 dollar per fat.

De höjda oljepriserna fick långtgående konsekvenser för ekonomierna i Väst. För Sverige stod oljenoten vid den här tiden för nära en fjärdedel av importvärdet. Idag är

bilden en helt annan och oljepriserna har inte alls lika långtgående konsekvenser för samhällsekonomin.

Råolja utgör bara 5,7 procent av Sveriges import (första fem månaderna 2007, efter prisuppgången) och huvuddelen av den oljan kommer från Norge. Eftersom en hel del olja raffinerar i Sverige och exporteras vidare är det egentliga beroendet av olja i vår import mindre, nettot mellan import och export är 4,6 procent av utrikeshandeln, men då är att märka att importen till största delen består av lågförädlad råolja och exporten av högförädlade raffinerade

cg.holm@contra.nu

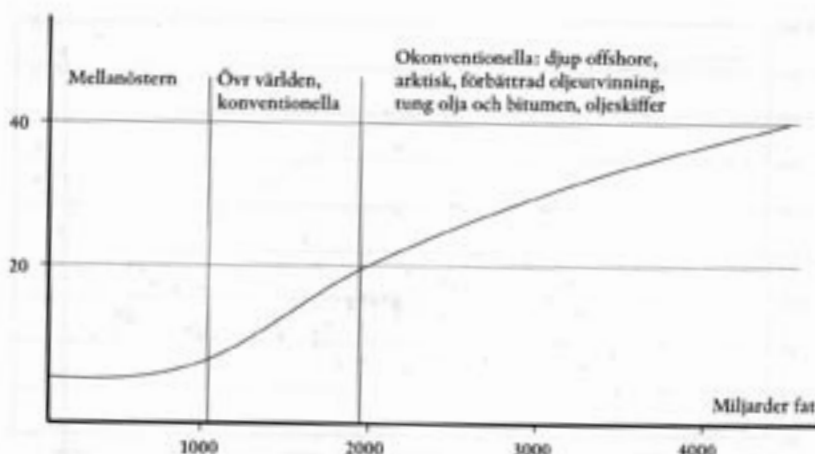
produkter. Den egentliga exponeringen för oljeprodukter i importnotan torde ligga på omkring 3 procent.

...men det är annorlunda idag

Oljepriserna har gått upp och den internationella efterfrågan har ökat. Priserna fördubblades mellan 2004 och 2005, från 30 till 60 dollar per fat. Framförallt är det Indien och Kina som köper alltmer olja på den internationella marknaden. Kina opererar internationellt för att binda upp oljeleveranser till landet. Man satsar hårt på politiskt inflytande i länder med potentiella oljetillgångar i framförallt Afrika och skaffar sig även kontroll över oljeprospekteringsbolag och oljeproducenter runt om i världen. Det har även varit problem på utbudssidan. Konflikten i Irak har begränsat produktionen i ett av de stora oljeländerna, i Nigeria har olika brottssyndikat stört produktionen (och framförallt distributionen) och i Venezuela har president Chávez politik medfört en kraftig nedgång i produktionen.

Priserna sjunker till 2010

De höga priserna på olja leder till ökade investeringar i prospektering och utvinning, men det tar normalt fyra-fem år från investeringsbeslut till produktion. När den produktion som initierats av de ökade priserna 2005 kommer igång bör priserna sjunka tillbaka, om inte till 25 dollar så

Hur stora de utvinningsbara reserverna av olja är vid olika prisnivåer. Källa: Ekonomisk Debatt.

troligen till cirka 40 dollar, vilket är vad marknaden förväntar sig omkring 2010.

Men det finns en del som inte tror på marknaden och dess sätt att fungera. Det finns en hel "rörelse" som talar om "Peak Oil", att vi av fysiska skäl upplevt en topp i oljeproduktionen. Det finns enligt dessa en begränsad mängd olja att utvinna, och när huvuddelen av den oljan är utvunnen kommer produktionen att sjunka. Man anser att vi snart passerat toppen och att produktionen framöver kommer att gå ner. Toppen anses av en något svårförklarlig anledning bli nådd när hälften av det som kallas utvinningsbara reserver har förbrukats.

"Peak Oil" är en bluff

Vid en diskussion som hölls på National-ekonomiska Föreningen 2006 avvisade församlingen, med ekonomiprofessorn Marian Radetzki i spetsen, samfällt detta resonemang. Radetzki menar att resursbasen är betryggande stor, även om naturligtvis en lågkonjunktur eller politiska oroligheter i Mellanöstern kan leda till sjunkande produktion.

Peak Oil-anhängarna talar om utvinningsbara oljeresurser, men de utvinningsbara resursernas storlek påverkas i hög grad av priset. När oljepriserna under en lång tid varit låga har prospekteringen begränsats till "säkra områden" och teknikutvecklingen för utvinning av olja med ny teknik där så krävs, har inte varit så snabb som tidigare. Skulle priserna gå upp kan man räkna med att tekniken för ytterligare utvinning i redan bearbetade fält kommer att utvecklas snabbt. Vidare kommer teknik att utvecklas för utvinning i Arktis (i närheten av Grönland räknar man med att det ska finnas stora oljetillgångar, geologin liknar den i Nordsjön), liksom teknik för utvinning av olja på stora havsdjup.

Oljesand och oljeskiffer har inte räknats in i reserverna

Det finns vidare stora oljeresurser som inte alls ingår i reserverna, för att de med nuvarande prisnivå är ointressanta att ens försöka utvinna. Det gäller till exempel oljesand i Kanada och oljeskiffer runt om i världen. Den kanadensiska oljesanden motsvarar cirka 20 procent av världens kända oljereserver, men den har inte alls räknats med, eftersom den blir lönsam att utvinna först vid priser över 25 dollar per fat. Det kanske är dags att börja räkna nu när priset

legat på 60-70 dollar i två års tid?

Oljeskiffer har använts för utvinning av olja i Sverige under Andra världskriget och decennierna närmast därefter. Det var oljebolaget Svenska Skifferolje AB som från 1941 bearbetade oljeskifferfyndigheter i Kvarntorp i södra Närke och som distribuerades genom bensinstationskedjan Koppartrans. Med de låga oljepriserna under 1960-talet blev verksamheten olönsam och Kvarntorp lades ned 1966. Shell köpte Koppartrans 1963, men varumärket levde kvar under något decennium därefter. Idag utvinns inte oljeskiffer i Sverige, oljepriserna är för låga, men i Estland svarar oljeskiffer för större delen av energiproduktionen. Tillgångarna på oljeskiffer runt om i världen är mycket stora och det är en pris- och i viss utsträckning en miljöfråga när dessa tillgångar kan exploateras.

Sasol gör olja av kol!

Ännu större oljeresurser finns i världens koltillgångar. Under Andra världskriget började Tyskland, som inte kontrollerade några större egna oljetillgångar, utvinna olja ur kol med hjälp av Fischer-Tropsch-processen. Inte heller Fischer-Tropsch-processen har kunnat producera olja till tillräckligt låga priser när produktionskostnaderna för oljeutvinning i Saudiarabien varit så låga. Men processen drivs kommersiellt av det sydafrikanska bolaget Sasol, som även byggt några kommersiella anläggningar i andra länder. Kostnaden för utvinning av olja ur kol med Fischer-Tropsch-processen lägger ett effektivt tak på framtida tänkbara oljeprishöjningar. Om priset långsiktigt skulle stiga över 100 dollar per fat (med dagens penningvärde) skulle det inte ta många år innan världen översvämmades av Fischer-Tropsch-anläggningar och då skulle de utvinningsbara oljetillgångarna i världen i ett slag mångdubblas.

Oljereserverna ökar!

Peak Oil-anhängarna låter sig dock inte påverkas av sådana trivialiteter som ekonomi och teknik. De hävdar att nyupptäckt olja sedan några decennier, inte svarat upp mot förbrukningen och att nyupptäckt olja under senare decennier är mindre än de upptäckter som gjordes på 1960- och 1970-talen. Radetzki's granskning av fakta visade att nyupptäckta oljefält stod för ungefär 14 miljarder fat per år under perioden 2000-2005. Samtidigt uppgick produktionen till 30 miljarder fat.

Har Peak Oil-anhängarna alltså rätt? Nej, inte alls menar Radetzki. De 14 miljarderna är nyupptäckta fält, men regelmässigt uppträder storleken på nyupptäckta fält med åren, så i själva verket lades mer än 30 miljarder fat till reserverna varje år – om man räknar in vad som hänt med gamla fält, där tillgångarna dels ökat på grund av nya upptäckter, men också genom att ny teknik utvecklats, som gör att mer olja kan utvinnas än vad man tidigare kalkylerat med. Därtill kan läggas att man i de oljerika länderna i Mellanöstern i stort sett lade ner oljeprospekteringen under 1970-talet, då strategin från de länderna var att begränsa produktionen för att driva upp priserna, inte att utveckla ny produktionskapacitet. I stort sett misslyckades OPEC under två decennier med sina ambitioner eftersom en rad nya oljeländer kom ut på marknaden, Skottland och Norge till exempel. Därmed sjönk priserna. Därtill kom att övergången till kapitalism i det forna Sovjetunionen medfört en kraftig ökning av kända utvinningsbara oljetillgångar. OPEC's andel av världens oljeproduktion minskade från 70 procent till långt under hälften. OPEC lyckades därför inte driva upp priserna förrän den snabba ökningen i efterfrågan 2004.

1945 ansågs världens kända oljereserver vara 51 miljarder fat. Under perioden 1945-1998 utvanns 605 miljarder fat och det återstod 1998 kända reserver på 1035 miljarder fat. Idag är reserverna snarare uppe i 1200 miljarder fat...

Högre priser driver fram ökad utvinning

När priserna har varit höga har oljebolagen satsat mycket på dyra utvinningsmetoder, men när priserna har sjunkit har man inte brytt sig om att använda de mer sofistikerade och dyrare utvinningsmetoderna. Så sjönk kostnaden för utvinning från 29 till 9 dollar per fat mellan 1981 och 1999 – oljetillgångar med högre utvinningskostnader var inte lönsamma att exploatera. Idag har utvinningskostnaden åter ökat, för de höjda priserna gör det värt att satsa på mer tveksamma tillgångar med dyrare teknik.

Men på lång sikt behöver man inte tillgripa de dyra metoderna (innan det blir verklig oljebrist). Projekt som är på gång för 2010 beräknas bara kosta 6,3 dollar per fat. Det finns alltså utrymme för betydligt bredare utvinning än den idag, men oljebolagen avstår från satsningen eftersom

man inte räknar med att det nuvarande efterfrågeöverskottet ska vara långsiktigt. Den som däremot tror att nuvarande priser ska bestå tio år framöver kan göra sig en förmögenhet genom att köpa andelar i oljefält som värderas efter förväntade långsiktiga priser på olja i intervallen 30–40 dollar per fat.

Skurkstaternas utpressningsmöjligheter

Men olja är inte bara ekonomi och teknik. En stor del av världens oljetillgångar kontrolleras av skurkar som slösar bort naturens rikedomar, använder oljan för att otillbörligt tillskansa sig makt över det egna folket och för att utöva politisk utpressning mot demokratiska stater.

Saudiarabien, som har mest olja av alla, dessutom till den lägsta utvinningskostnaden, kontrolleras av en kungafamilj som styr landet på snarast ett medeltida sätt. Invånarna saknar yttrande- och åsiktsfrihet och det är kungafamiljen som har all makt. Landet använder dessutom sina oljerikedomar för att sprida islam i världen – det var med saudiska pengar som moskén i Malmö byggdes och det är med saudiska pengar som en moské ska byggas i Göteborg. Men i Saudiarabien finns inte en enda kristen kyrka, ingen får byggas. Inte ens de många miljonerna kristna gästarbetare (från Filippinerna, Sydkorea, Västeuropa och Nordamerika bland annat) har möjlighet att utöva sin religion. Saudiarabiens egen befolkning växer snabbt, men de förses med pengar från oljeexporten och nödvändigt manuellt arbete utförs av importerad arbetskraft.

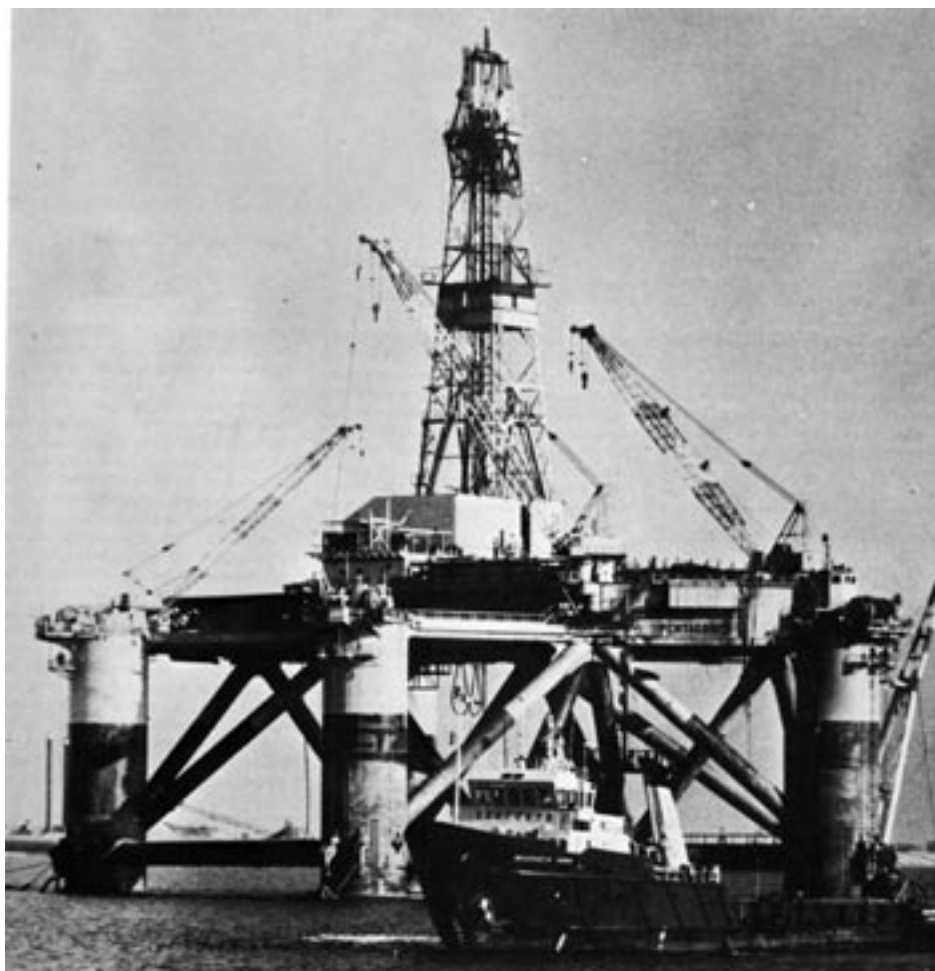
Flera av de andra stora oljeländerna i Mellanöstern styrs av liknande auktoritära regimer. Moammar Khadafi kontrollerar Libyen (där det finns några få kyrkor byggda för den italienska minoriteten, men de stängdes när Khadafi tog makten). Iran har rika oljetillgångar, men slösar bort dem genom att subventionera bränsle långt under Irans egna låga produktionskostnader! Konsumtionen drivs upp på orimliga nivåer genom de låga priserna. I Irak slåss olika grupper om kontrollen över oljan, vilket går ut över civilbefolkningen.

Vladimir Putins Ryssland är näst Saudiarabien den viktigaste oljeexportören i världen. Pengarna används för att vända Ryssland i auktoritär riktning och till att bygga upp den ryska krigsmakten som återigen börjar bli ett hot mot omvärlden.

I Hugo Chávez Venezuela används olja till en hejdlöst generös och ansvarslös ekonomisk politik. Genom att oljepriserna drivits upp som de har, kan Chávez ”köpa” stöd för sin politik, han kan nämligen fylla igen de hål som skapas av en sanslös ekonomisk politik som främjar ineffektivitet och slöseri med landets resurser. På grund av prishöjningarna på olja märker inte befolkningen att den ekonomiska politiken i sig snarast är att påminna om den som förs av Robert Mugabe i Zimbabwe (men eftersom Zimbabwe inte har någon olja känns Mugabes brottsliga politik rätt in på bara kroppen för zimbabwierna). Att misshushålla med jordens resurser på det sätt som Chávez gör borde falla in under rubriken ”brott mot mänskligheten”.

Visst finns det olja i stora mängder i mer

ansvarsfulla länder, som USA, Norge och Mexiko. Men en alltför stor del av världens oljetillgångar används av tvivelaktiga regimer för att förtrycka människorna och förslösa jordens rikedomar. Det finns all anledning att begränsa de här skurkarnas möjlighet att utöva inflytande på världen. Det uppnås bäst genom att vi i Väst efter bästa förmåga begränsar användningen av olja. Det är alltså inte en ekonomisk fråga utan en politisk om vi vill begränsa vårt beroende av olja. Och skälet till att vi bör begränsa beroendet är att vi inte ska göra oss politiskt beroende av utländska skurkregimer som inte fattar rationella beslut och använder sina höga intäkter för att konsolidera ett auktoritärt styre och förtryck av det egna folket.

Oljetillgångarna hotar återigen att ta slut. För några decennier var det "Romklubben" som kom med domedagsprofetierna. Produktionen ökade och de reala priserna sjönk... Nu är det dags igen, och dagens domedagsprofeter talar om "Peak Oil". När hälften av världens en gång kända oljereserver är utvinna ska produktionen börja gå ner. "Peak Oil" är en myt. Oljereservernas storlek är beroende på priset och med de låga oljepriser som varade under 1990-talet stannade teknikutveckling och exploatering upp. Nu är priserna andra, men det tar fem år eller något mer innan priserna ger effekt på oljereserverna. Det blir lagom till kommande decennieskifte.

SVERIGE-NYTT

Contras notisavdelning har i detta nummer sammanställts av Tommy Hansson och C.G. Holm. De källor som refereras är inte direkt citerade, utan texten är Contras sammanfattning av originalkällan om inte annat markeras med citationstecken.

Synen på Ryssland

”Vi är naiva i synen på Ryssland.” Det beskedet gav riksdagsman Rolf K. Nilsson (m) i tidningen *Världen idag* (11/6) beträffande Sveriges pågående relationer med det Putin-styrda Ryssland. I dessa relationer ingår den rysk-tyska gasledningen i Östersjön som planeras i Gotlands närhet och som innebär att Ryssland får direkt militär insyn i svenska förhållanden.

”Svenska politiker, medier och näringslivet har många gånger ett önsketänkande om förhållandena i Ryssland istället för att se den reella verkligheten”, citeras Nilsson, som är medlem i riksdagens försvarsutskott. ”Demokratin är bräcklig och kan raseras snabbt.”

Under det att den svenska försvarsledningen uttryckt oro för den pågående avrustningen av Sveriges försvar, förefaller en sådan insikt saknas bland svenska politiker oavsett politiskt parti. Att Sverige skulle kunna invaderas av främmande makt har inte längre någon plats i svenska politikers överväganden, detta trots att Ryssland under Putins nya diktatur framlagt vad som kan tolkas som förhoppningar om ett nytt ryskt stormaktsvälde inklusive

hot och oblyga påtryckningar gentemot omkringliggande länder. Bland annat planerar Ryssland att rikta missiler mot viktiga centra i Västeuropa.

Rolf K. Nilsson menar att Sverige bör förena sig med övriga östersjöländer såsom de baltiska staterna och Polen och ifrågasätta dragningen av gasledningen.

Världen idag har tidigare rapporterat om hur ryska försvarsmakten genomfört flygande inspektioner av regementen i Mälardalen.

Miljötrenden

På den tiden det var ordentligt inne att befinna sig politiskt till vänster myntades begreppet *radic chic*. På motsvarande sätt kan man numera tala om *green chic*, det vill säga att det på sina håll är omåttligt populärt att vilja framstå som så miljömedveten och ”grön” som det bara går. I den stockholmska lokaltidningen *Södermalmsnytt* (16/6) hävdas att ”miljötänket” griper vida omkring sig i Stockholms södra delar. Bland annat börjar ”ekologiska bröllop” bli en fluga, liksom att handla så kallade kravmärkta produkter och liknande.

”Miljövänligt, smakrikt eller hippt. Skälen att välja ekologiskt kan variera.”

Det så kallade miljötänket har även börjat slå igenom inom sjukvården. Det rapporteras i tidningen *Stockholm City* (25/6) att användningen av lustgas, som bland annat används som smärtlindring vid förlösningar, skall avvecklas. Detta med

motiveringen att lustgas späder på växt-huseffekten. Det beräknas att sjukhusen i Stockholm släpper ut 27 ton lustgas per år, en bråkdel av de totala utsläppen.

Sveriges (brist på) försvar

Som då och då påpekats i Contras spalter lämnar det nuvarande svenska försvaret (om vi nu alltså kan anses ha ett sådant) en hel del övrigt att önska. Etablerade försvarspolitiker och officerare hävdar numera med en mun att något invasionshot mot vårt land inte kommer att materialiseras inom överskådlig framtid. Kritik mot den svenska avrustningen saknas dock inte. *Vårdkasen*, medlems- och informationsblad för Förbundet för Sveriges folkförsvar, innehåller i juni numret för 2007 flera artiklar varav några förtjänar att citeras.

Jan von Konow brukar inte skräda orden, och hans ledartitel denna gång utgör intet undantag från den regeln. I en artikel rubriceras ”Det stora misslyckandet!” skriver han bland annat: ”Bokstavligt talat reducerades försvarsmakten från en beredskapshållen mobiliserande krigsorganisation på 800 000 personer till mobiliserat insatsförband omfattande knappt 1000 personer fördelade på diverse insatser.” Vidare: ”någon diskussion kring försvarets förmåga om vi blir angripna eller när vi idag eller i en krissituation skall hävda våra rättigheter som en fri obunden nation förs ej i tillräcklig omfattning.”

Före generalen Carl Björemans påpekar i en annan artikel att sedan värnpliktsarmén i praktiken avskaffats, kommer försvaret ”att bemannas med legosoldater”, oavsett vad överbefälhavaren Håkan Syrén än föredrar att kalla soldaterna.

Det är värt att notera att samtidigt som den svenska avrustningen fortgår, och det inte längre är politiskt-militärt korrekt att tala om eventuella hot mot Sverige, så utvecklas Ryssland under Putin alltmer mot ett auktoritärt samhälle med starkt beskuren yttrandefrihet och avsaknad av reella fria val. Det är precis som det heter i en annan artikel av Jan von Konow: Det historiska perspektivet saknas. Detta bekräftades också mer än väl då finansminister Anders Borg under sommaren förutskickade nya besparingar, som framdeles är tänkta att drabba försvaret, naturligtvis med försvarsministerns fulla godkännande.

Lärarhögskola med nya lokaler uthyres

Lärarhögskolan i Stockholm har helt nyrenoverade och ombyggda lokaler. Det är statliga Akademiska Hus som byggt de nya lokalerna vid Konradsberg på Kungsholmen. Men knappt har lokalerna tagits i bruk förrän det beslutas att Lärarhögskolan ska flyttas till samma lokaler som Stockholms Universitet (i Frescati). Lokalerna i Konradsberg är 45 000 kvadratmeter stora och det är en gåta hur man ska få in den verksamheten i det redan överfulla universitetssområdet.

Lärarhögskolan har kontrakt med Akademiska Hus på att de ska hyra lokalerna för knappt 100 miljoner kronor per år fram till 2014. Om verksamheten flyttas utan att lokalerna kommer till annan användning måste Lärarhögskolan ändå betala hyran.

Djurskyddsmyndigheten...

...lades lyckligtvis ned den 1 juli. Det var en lekstuga för extrema Miljöpartister som stod fjärran från dem som i daglig verksamhet haft med djur att göra.

Det var djurskyddsmyndigheten som krävde att hästar inte skulle få stallas utan sällskap (motsvarande krav på sällskap har aldrig tagits upp för ensamma pensionärer...). Det var Djurskyddsmyndigheten som trakasserade bönder i Sydsvetige som framgångsrikt drev verksamhet med utgång för djuren året runt. Ulf Pyk är fåregare i Skåne och han har tvingats bygga ligghälar för sina får. Där kan fåren gå in när de önskar. Han har noterat att det gått åt fem balar med strö under tre år. Fåren ligger mycket hellre i tallskogen 100 meter från hallen. Men Djurskyddsmyndigheten och dess handgångna man i kommunen har krävt att fåren ska tvingas in istället för att få ligga där de själva vill.

(Tidskriften Får)

Hästar måste ha pass

Sedan den 1 januari 2006 måste landets hästar ha pass! Hästpassen utfärdas av olika avelsföreningar för hästar och ska bland annat beskriva hästens utseende. Någon egentlig användning för passen finns inte, sedan länge har travhästar varit registrerade i särskild ordning. Men hästpassen sysselsätter naturligtvis ett antal byråkrater. Kostnaden för ett pass ligger mellan 300 och 1.500 kronor. Den hästägare som inte skaffar pass kan straffas med böter eller fängelse!

Betygsdiskriminering i skolan

Maria Nycander har undersökt betygen i årskurs 9. Hon har jämfört de betyg som satts med resultatet på de nationella proven. Det visade sig att flickor konsekvent fick högre betyg i förhållande till resultatet på de nationella proven i de tre undersökta ämnena (engelska, svenska och matematik). I Nycanders undersökning var provresultatet lika i matematik, men flickor hade fått klart högre betyg. I svenska och engelska hade flickor fått *något* bättre provresultat, men *mycket* bättre betyg. Nycanders undersökning omfattade åren 1998–2005.

I de stora internationella studierna (som görs även i Sverige) är resultatet liknande. I matematik, fysik och kemi presterar pojkar bättre än flickor, men likafullt får flickor bättre betyg. Maria Nycander säger till Dagens Nyheter: "Detta är otvetydiga fakta som tyder på att pojkar blir styvmoderligt behandlade. Denna undersökning antyder att en stor del av skillnaderna mellan pojkar och flickor beror på orättvist satta betyg". Nycander menar att de internationella studierna är mest rättvisande, eftersom rättningen av proven görs av specialutbildad personal, som inte rättar sina egna elever. I de nationella proven är det oftast den egna läraren som rättar provet.

Idag är en stor majoritet av grundskolans och gymnasiet lärare kvinnor.

Socialbidrag till par som inte vill arbeta

I Linköpings kommun har ett par fått socialbidrag under tio års tid. De vill inte arbeta.

Förra året flyttade paret till Kinda kommun i södra Östergötland. Kinda visade sig vara mer sparsamma med skattebetalarnas pengar än Linköping. Kommunens handläggare konstaterade att paret inte ville arbeta och ville därför dra ner på bidraget. Dock inte ta bort det helt, som många säkert tycker kunde vara en rimlig följd av oviljan att arbeta.

Linköping anlät en "rehabiliteringskonsult" som pratade med paret och i ett utlåtande till kommunen skrev att parets övertygelse att de inte skulle arbeta var så stark att det utgjorde ett socialmedicinskt hinder!

Kinda kommun höll inte med och drog ner på bidraget, vilket fått paret att överklaga kommunens beslut. Länsrätten har dock avslagit överklagandet, varför paret gått vidare till Kammarrätten. Paret uppger

sig ha en "avvikande personlighetsstruktur". Mannen skriver i sitt överklagande: "Konventionellt arbete är uteslutet för mig, samvetmässigt och intellektuellt, eftersom det framstår som förkastligt både för min egen och för omgivningens välfärd, samt känslomässigt, då det skapar en outhärdlig smärta och nedstämdhet".

Paret är fullt arbetsföra, men de vägrar att söka arbete. Och det skulle naturligtvis vara svårt att tänka sig något företag som skulle vilja anställa personer med den attityden.

Länsrätten avvisade överklagandet bland annat med motiveringen att endast den som inte kan försörja sig på annat sätt har rätt till socialbidrag.

I Linköping har man dock under tio års tid hållit snyltarna under armarna.

(Östgöta-Correspondenten, Linköping)

"Girighet dödar"

En T-shirt med den texten har Magdalena Streijffert, ordförande i Socialdemokratiska Studentförbundet, använt sig av när hon varit ute och "eldat upp massorna".

Själv har hon och förbundssekreteraren Axel Björneke utan redovisning spenderat 150.000 kronor av studentförbundets pengar. Pengarna har enligt Expressen använts till resor, mat och biobesök.

(Hallands Nyheter)

Dyrt kommatecken

När Ninni Lundquist i Ärla utanför Eskilstuna som vanligt (hon har gjort det i tjugo år) drog av resekostnaderna till jobbet missade hon att skriva ut kommatecknet i 14.835,20 kronor. Det ansåg Skatteverket vara försök till fusk och belade Ninni med straffskatt på 19.000 kronor. Visserligen såg Skatteverket genast felet, men de kunde ju ha missat det... (Eskilstuna-Kuriren)

UTLANDS-NYTT

Koreansk fyraårsperiod?

Sydkorea har sedan ett antal år tillbaka en presidentämbetsperiod omfattande fem år. Därefter kan presidenten inte återväljas. Nu har emellertid president Roh Moo-hyun föreslagit att denna tingens ordning skall ändras enligt amerikansk modell: ämbetsperioden för landets president skall i stället bli fyraårig med möjlighet för sittande president att återväljas för ytterligare en fyraårsperiod. En skillnad jämfört med USA är dock att i Sydkorea finns ingen vicepresident. Om presidenten därför avgår innan mandatperioden är slut skall den som väljs som ersättare sitta mandatperioden ut och kan söka återval om mer än ett år återstår. Om mindre än ett år är kvar träder premiärministern in som verkställande president.

President Roh har motiverat ändringsförslaget bland annat på följande sätt: "Den enda presidentperioden har uppmuntrat oansvarighet hos presidenten och det regerande partiet och samtidigt underminerat stadga och stabilitet för nationella strategiska projekt."

Sydkoreas nästa presidentval äger rum den 19 december 2007 medan allmänna val hålls i april 2008.

(Korea Policy Review)

Offer för hädelselag

Den kristna fembarnsmamman Martha Bibi Masih har fängslats i Kasur, 45 kilometer

utanför Lahore i Pakistan, efter att ha anklagats för hädelse. Det påstådda brottet är att hon smädat profeten Muhammed. Anklagelsen sägs härstamma från ett bråk med en muslimsk granne om utlåningen av arbetsredskap i samband med byggandet av en lokal moské. Det var då Martha Bibi Masih blev anklagad för att ha förlämnat islams profet Muhammed. En mobb genomsökte huset utan att finna något misstänkt material. Men då Martha Masih, som hade flytt till ett grannhus med resten av familjen, vågade sig hem igen i gryningen fanns polis på plats att arrestera henne. Många har stött henne, och det finns också många som vill avskaffa hädelselagen i Pakistan, men hittills har det stannat vid diskussioner.

(Ropet fra Öst)

Kuba och Nicaragua

I början av året valdes gamle sandinistledaren Daniel Ortega till president i Nicaragua. Hans politik därefter har beskrivits som revanschistisk. På utrikespolitikens område har Nicaragua under Ortegas styre bland annat återupprättat diplomatiska förbindelser med Nordkorea, lett av Kim Jong-il. Också de latinamerikanska länderna Venezuela under Hugo Chavez och Kuba (fortfarande) under Fidel Castro har nära relationer till det kommunistiska Nordkorea.

(National Review)

Estland – idag och igår

Det väckte stort rabalder när en sovjetisk soldatstaty – även kallad "den okände våldtäktsmannen" – flyttades från centrala Tallinn i Estland till en mer anonym plats i anslutning till en krigskyrkogård. Ryska mobbar gjorde sitt bästa för att uppförstora händelsen, precis som om inte estniska myndigheter skulle ha rätt att placera sina statyer var de behagade.

Lars Olsson sätter i en artikel i tidningen *Västbo Andan* (5 juni 2007) in händelsen i sitt historiska perspektiv. Olsson påpekar att Lenin erkände Estlands självständighet "till evig tid" (vilken varade till 1940). Molotov-Ribbentroppakten gav Sovjetunionen fria tyglar i Baltikum. Annekteringen av Estland hade föregåtts av ett "val" enligt sovjetisk modell som garanterade kommunistisk överhöghet. Därefter kom en period av terror, då misshagliga personer obarmhärtigt rensades ut; sammanlagt 60 000 balter transporterades i godsfinkor till Gulag-arkipelagen.

Efter Hitlertysklands angrepp på Sovjet 1941 hamnade Baltikum inklusive Estland under nazitysk överhöghet, men 1944 återkom ryssarna. Tiotusentals balter flydde tvärs över Östersjön till Sverige. I mars 1949 kom, framhåller Olsson, en ny sovjetisk terrorvåg, då nästan 100 000 människor varav omkring en tredjedel ester deporterades. En ny terrorkampanj, denna gång riktad mot intellektuella, sattes in i början på 1950-talet. Och hela tiden vandrade en stor mängd ryssar in i Baltikum – 1989 hade andelen estniskspråkiga sjunkit till endast 61 procent.

Efter Sovjetunionens sammanbrott 1991 återfick Estland och det övriga Baltikum sin självständighet. Molotov-Ribbentroppakten förklarades som "skamlig" av såväl Michail Gorbatsjov som Boris Jeltsin, medan däremot Vladimir Putin inte gjort något motsvarande uttalande. "Rysslands stormaktsambitioner utgör i dag en risk för Baltikum", skriver Lars Olsson.

Och i förlängningen även för Sverige, skulle man kunna tillägga.

Robert Mugabe

Zimbabwe var som brittisk koloni under namnet Rhodesia en ö av relativt välstånd i södra Afrika. Framförallt var det rhodesiska jordbruket framgångsrikt och producerade såväl för det egna landets behov som för export.

Det var innan socialismen tog över.

Under nuvarande regim har Zimbabwe förvandlats till ett fattighus. Inflationen är uppe i 4000 procent och socialisternas svar är att förbjuda prishöjningar. Resultatet är enkelt att räkna ut. De få företag som finns kvar slutar att producera och sälja. De har nämligen inte stora skattkistor att ösa ur för att driva verksamheten med förlust. Svälten breder ut sig.

Partivänner till Mugabe har tagit över jordbruken som tidigare sköttes effektivt och framgångsrikt av såväl vita som svarta storjordbrukare – livsmedelsproduktionen har som en följd sjunkit till mycket låga nivåer. Under 2005 genomfördes "Operation Murambatsvina" vid vilken 700 000 bostäder och småföretag jämnades med varken, eftersom de inte var fina nog. Visst var det mest ruckel och skjul, men för människorna som bodde där var det de enda bostäder de hade. Idag har de inget alls.

Oppositionen, främst organiserad inom Movement for Democratic Change, förföljs hänsynslöst. Även den opposition som tar sig uttryck genom kyrka och fackföreningar förföljs. Förra året fängslades personer som deltagit i ett bönemöte för Zimbabwes framtid.

Klimatmyter krossade

Stephen McIntyre heter en kanadensare som tog sig för att kontrollera den så kallade "hockeyklubban", som FN använde sig av i sin klimatrapport från 2001. Diagrammet visade en "knäck" i utvecklingen för jordens medeltemperatur och det förutsåg att medeltemperaturen skulle sticka upp i skyn, som bladet på en hockeeklubba som får ligga ner. Hockeyklubban användes flitigt i alla FN-publikationer om klimatet och den var ett pedagogiskt hjälpmedel för att beskriva hur illa vi var ute.

Stephen begärde fram underlaget för hockeyklubbs-diagrammet och började räkna på ekvationen själv. Det visade sig att det blev en hockeeklubba oavsett vilka värden han satte in i underlaget. Till och med om FNs drakoniska åtgärder mot "växthusgaserna" genomfördes. Han framförde sin kritik och i FN-rapporten från 2007 finns ingen hockeeklubba så långt ögat kan nå!

Stephen, som är pensionerad direktör från gruvindustrin, driver hemsidan <http://www.ClimateAudit.org>. Där ägnar han sig åt kritisk granskning av de data som ligger bakom klimatforskningen. I början av augusti var det dags igen. Stephen hade

förundrat sig över att mätningarna av jordens medeltemperatur visade en så tydlig knäck just vid millenieskiftet. Kunde det vara fråga om den berömda "milleniebuggen" i dataprogrammen? Nej, så var det inte, men hans granskning visade att det fanns en inte obetydlig metodskillnad mellan data före och efter år 2000. De data som alla som studerar klimatet använder sig av är NASAs sammanställningar och blir det fel i NASAs sammanställningar gör all världens forskare fel.

Stephen, som inte brukar göra mycket väsen av sin verksamhet, kontaktade NASA som omgående medgav att de gjort fel. Det handlade om justeringar av mätstationernas data med avseende på när på dagen mätningarna gjordes. Ändrade metoder i avrundningarna ledde till konsekventa fel och en höjning av jordens medeltemperatur med 0,15 grader efter år 2000. Eftersom det brukar anses att temperaturhöjningen varit 0,8 grader under de senaste hundra åren är 0,15 grader på sex år mycket. Nu är hacket år 2000 borta ur NASAs sammanställningar.

Dessutom försvann påståendet att fyra av det gångna seklets varmaste år inträffat under de senaste tio åren och att 1998 var det varmaste året av alla (i början av 2007 påstods att 2006 var det varmaste året någonsin, men NASA hade redan tidigare justerat ned data så att det hamnade på tredje plats, efter Stephens ingripande år 2006 nere på fjärde plats. Dessutom trillade den gamla "ettan", 1998, ner till en andraplats efter 1934. Det visar sig att fyra av de varmaste åren inträffade under 1930-talet!

(*Toronto Star*)

Hovrättsdomare avslöjade felaktiga domar

Trygve Lange-Nielsen är 86 år och sedan länge pensionerad som domare vid Edsivating lagmansrett i Norge. För sex år sedan började han gå till botten med incestdomar i norska domstolar. Han fick inspiration till sin verksamhet när han studerade det som i Norge kallas "Bjugsaken" som började 1992, när hysteri bröt ut med utgångspunkt från ett daghem och snart alla barnen på ett daghem ansågs ha blivit utsatta för sexuella övergrepp. Fysiska undersökningar av helt normala barn togs som bevis för sexuella övergrepp. Och när det fanns bevis för att barn var utsatta för övergrepp måste det finnas

brottslingar! Trettio personer misstänktes för sexuella övergrepp, som alltså aldrig hade ägt rum. Familjer krossades av falska anklagelser och hela det sociala livet i kommunen bröt samman när befolkningen delades i två läger, innan det kom fram att det hela byggde på felaktiga slutsatser av medicinska undersökningar.

Lange-Nielsen kände att han kanske själv deltagit genom att döma oskyldiga, om inte i Bjugn, så väl på andra ställen. Från 80 års ålder har han därför ägnat sin tid åt att spåra upp domar, vända sig till dömda och få fram fullmakter att ta del av läkarutlåtanden. Han har hittills avslöjat 13 domar, på sammanlagt 20 års fängelse, där oskyldiga dömts i Norge finns "Gjenopptagelsekommisjonen" som prövar om en fällande dom ska omprövas. Lange-Nielsen har fört fram 16 ärenden, och i 13 fall har målen tagits upp igen och i tio har det blivit frikännande dom (tre ärenden är ännu inte avslutade). Vad som särskilt stör Lange-Nielsen är att en av de tre som fått avslag är en person som han själv dömd till två års fängelse 1988. En annan av de dömda fick upprättelse först femton år efter sin död.

Trygve Lange-Nielsen tror att ungefär 100 oskyldiga dömts för incest i Norge genom åren, på grund av allt för slapp bevisvärdering. (*Verdens Gang*)

Chávez kör Venezuela i botten – men räddas av oljan

Sydamerikas svar på Robert Mugabe heter Hugo Chávez, presidenten som har en misslyckad militärkupp på sin meritlista. Chávez håller nu på att köra sitt land i botten genom en populistisk socialistisk politik.

Han lovar generöst till de "fattiga" och slår till mot företagen. Men statistiken visar att inkomstklyftorna i Venezuela ökar. Dern så kallade gini-koefficienten har under Chávez tid vid makten ökat från 0,44 till 0,48 (0 är när alla har lika mycket, 1 när alla inkomster finns hos en enda person). Och de generösa löftena om billig mat ordnas genom import och försäljning genom statssubventionerade butikskedjor. Konsekvensen är förödande för de venezolanska bönderna och småföretagarna som nu inte ens får leverera så basala saker som kyckling, mjölk och ost. Allt detta kan – hittills – finansieras genom de höga oljepriserna. Men det lär stunda andra tider när oljepriserna sjunker.

(*The Economist, London*)

Klimatförändring slog ut större delen av mänskligheten - men det var nedkyllning det handlade om

Klimatförändringar har vid flera tillfällen slagit ut en större del av mänskligheten. Det har då varit fråga om naturliga, inte av människan skapade, klimatförändringar. Och det har varit fråga om nedisningar, som paradoxalt nog lett till torka och ökenartade förhållanden, som gjort att de människor som bosatt sig i bland annat Asien och Europa gått under.

Människans ursprung har varit en gåta. Arkeologer och paleontologer har hittat lämningar efter urmänniskor runt om i världen. Men de äldsta fynden, till exempel av Pekingmänniskan (800 000 år gammal), har inte varit våra förfäder. Med DNA-tekniken har det nu blivit möjligt att komma fram till helt nya slutsatser om hur mänskligheten erövrade världen.

Forskarnas slutsatser är att människan har sitt ursprung i Afrika, men att

cg.holm@contra.nu

det skett flera utvandringståg från Afrika, via Arabiska halvön till Asien, Europa och Australien. De flesta utvandringstågen har dock varit misslyckade i så måtto att klimatet har tagit knäcken på de människor som lämnat Afrika. Det finns till exempel inga ättlingar till Pekingmänniskan kvar. Det finns inte heller några spår efter neanderthalaren, som dominerade i Europa innan homo sapiens dök upp (och som levde parallellt med oss i tiotusentals år).

Den moderna människan, homo sapiens, kan spåras tillbaka till Afrika för cirka 170 000 år sedan, och för 120 000 år sedan, under den förra mellanistiden, utvandrade homo sapiens från Afrika. Men istiden kom tillbaka, klimatet ändrades och homo

sapiens klarade inte av att överleva. Det blev för kallt.

De få kvarvarande människorna i Afrika var också nära undergången. Det var framförallt torkan som var ett problem, sedan en så stor del av luftens fuktighet bundits i inlandsisen. Man räknar med att det bara fanns något tiotusental människor kvar i Afrika. När klimatet blev bättre tog de sig återigen över till Asien och Europa (för cirka 60 000 år sedan). Det var fortfarande istid, men det gick ändå att överleva långt från isen och med tiden fick homo sapiens dessutom bättre teknik, så att bosättningarna kunde flytta allt närmare iskanten, där det fanns fint vilt som ren och

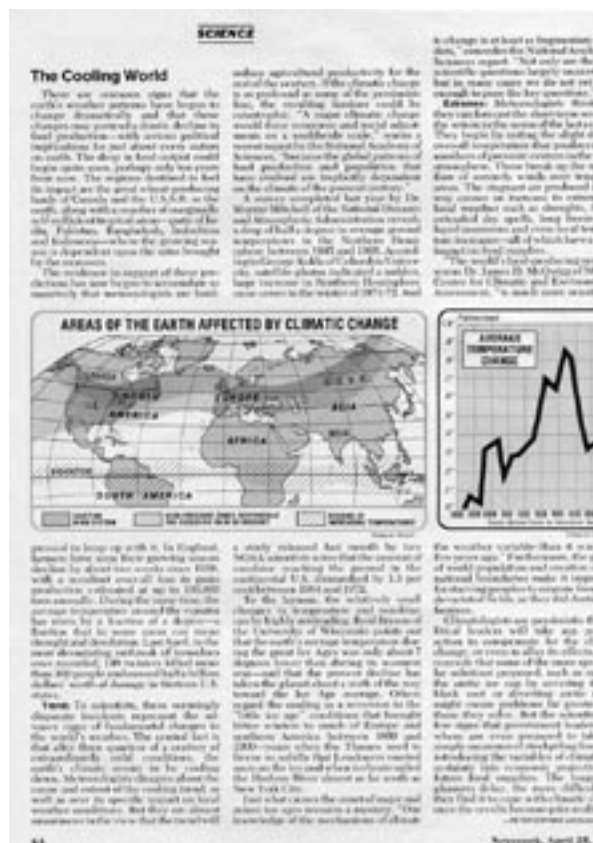
mammut.

Det återkommande problemet för människans överlevnad har varit köldperioder, inte värmeperioder. Under de cirka 2 miljoner år som det funnits människor på vår jord har nedisning varit det normala. Nedisningsperioderna har varat i kanske hundratusen år, för att avbrytas av en "kort" värmeperiod på cirka tiotusen år. Om man nöjer sig med att studera historien i år så borde vi leva alldeles i slutet av en mellanistid, för det var ungefär 10 000 år sedan som isen försvann. Det här utnyttjades av media för att skrämja fram insatser mot den kommande nedisningen, för så sent som trettio år sedan.

Orkanvarning?

Du läser säkert i tidningarna om att orkanerna blir värre och värre, på grund av uppvärmningen av jorden. Det är sant att orkanerna blir fler och värre om temperaturen stiger! Men det är inte sant att det bara blir värre och värre. 2005 var ett sällsynt hårt drabbat år. Det var då orkanen Katrina drabbade New Orleans, och det var då alfabetet tog slut när det gällde namngivningen av tropiska stormar och orkaner. Den amerikanska vädertjänsten har för 2005 namngivit 27 tropiska stormar och orkaner. Men 2006 var ett betydligt bättre år med bara nio namngivna stormar och orkaner. Och början på orkansäsongen 2007 liknar mer 2006 än 2005. Orkanen Dean slog visserligen hårt mot Mexiko, men per den 1 september hade stormräkningen bara hunnit till E, Erin 2007 (2006 var det Ernesto, men 2005 Lee (närmast efter Katrina) den 1 september). E som i Erin och Ernesto är alfabetets femte bokstav, medan L är dess tolfte.

Det återstår en hel del av orkansäsongen, som i värsta fall kan vara till nyår. Men 2007 har startat i samma takt som 2006, inte som 2005. När får vi se rubrikerna om att vädret är bättre?

Newsweek den 28 april 1975 hotar med en ny istid. De skuggade områdena visar var istiden slår som värst och det drastiska temperaturdiagrammet till höger visar hur temperaturen fallit de senaste trettio åren. Nu visar motsvarande diagram en uppgång, men diagrammen skärs idag gärna efter 1930-talets heta rekordår, det blir enkla att få hem en poäng om uppvärmning då..

Kalla krigets hjältar:

Sun Myung Moon – grundade Washington Times

En av det Kalla krigets minst erkända hjältar är måhända den koreanske religionsgrundaren Sun Myung Moon. Moon, som föddes i nuvarande Nordkorea 1920, anses av många som en kontroversiell aktör på grund av sina religiösa ståndpunkter. Moon har också engagerat sig i politisk opinionsbildning och grundat den ledande konservativa dagstidningen i USA, *The Washington Times*.

★★★ ”Vårt slutliga mål är att marschera till Moskva. Ni måste ha den övertygelsen. Kommunisterna strävar nu efter att uppfylla sin målsättning att vinna Amerika. Men denna plan har nu kastats om.”

Dessa ord uttalade Sun Myung Moon till några av sina anhängare den 1 juli 1973 och citeras i Thomas J. Wards överskådliga bok *March to Moscow. The Role of the Reverend Sun Myung Moon in the Collapse of Communism* (Research Institute for the Integration of World Thought, Bridgeport 2006). Det är värt att lägga märke till tidpunkten. Under 1970-talets första hälft tycktes den internationella kommunismen, styrd främst från Moskva, gå segrande fram nästan överallt – i Indokina, Ostasien, Latinamerika och södra Afrika, förutom att det sovjetiska imperiet föreföll ohotat i Östeuropa. Många aktiva antikommunister tvivlade i själva verket på att det alls skulle vara möjligt att stoppa den kommunistiska anstormningen.

Sun Myung Moon tvivlade aldrig. Efter att ha suttit inspärrad i ett nordkoreanskt slavarbetsläger i Hungnam 1948-50 – han blev fri till följd av FN-styrkornas offensiv in i Nordkorea under Koreakrigets inledningsfas – var han fast övertygad om att den i grunden falska kommunistiska ideologin var dömd att gå under. Den slutgiltiga segern över kommunismen kunde dock inte förverkligas, menade Moon, utan aktiva insatser från antikommunisterna. Sun Myung Moons kompromisslöst negativa inställning till kommunismen är ett utflöde av hans andliga syn på världen

Sun Myung Moon grundade The Washington Times i mitten av 1980-talet. (Teckning: Benny H.V. Andersson)

och universum. Om man nämligen bekänner sig till uppfattningen om Guds centrala plats i tillvaron, är det omöjligt att gå med på att en extremt ateistisk ideologi som kommunismen, som dessutom menar att våld, förtryck och väpnad revolution är legitima medel i kampen för samhällsomvandlingen, kan ha något som helst positivt att tillföra mänskligheten.

tommy.hansson@contra.nu

Korea, Japan och USA

Under tidigt 1960-tal etablerade Moon Enighetskyrkan med andliga rötter i Sydkorea och han hade även inlett verksamhet i Japan. Han hade också ingått äktenskap med Hak Ja Han 1960. Det var då dags att på allvar ta sig an kommunismen. Därför inledde Moon ett samarbete med doktor Sang Hun Lee, vilken fick uppgiften att sammanställa en överskådlig, ideologisk analys av kommunismen/marxism-leninismen från en kritisk utgångspunkt. Resultatet blev boken *Communism: A Critique and Counter Proposal*, som först skrevs på koreanska men översattes till engelska. Boken fick stor spridning i antikommunistiska kretsar.

1968 grundade Moon the International Federation for Victory over Communism (IFVOC) i Sydkorea; organisationen fick

inom kort fyra miljoner medlemmar varav många med anknytning till den antikommunistiska regeringen ledd av president Park Chung Hee. Parallellt med utgivningen av dessa böcker satte Moon också upp ett antal utbildningscentra avseende kommunistisk ideologi i olika delar av Sydkorea med uppgift att organisera tre-fyra-dagars seminarier i ämnet.

Sun Myung Moon har genom åren satsat mycket resurser på att verka i Japan, ett land som han själv bedrev studier i i början av 1940-talet. Japan ockuperade Korea 1910-45, och fortfarande råder viss antagonism mellan de båda länderna. Denna bakgrund är viktig i Moons perspektiv – om vi skall få en fredlig och harmonisk värld måste traditionella motsättningar mellan länder och folk elimineras. Samtidigt var Moon naturligtvis medveten om att också Japan var utsatt för ett allvarligt kommunistiskt hot: dels från inhemska kommunister och vänsterradikala kampgrupper av typ Röda armén, dels från Nordkoreas sida (det sistnämnda hotet består). I Japan fick IFVOC en mycket stark ställning och organiserade en omfattande utbildningsverksamhet vid japanska universitet avseende kommunismens ideologi. Under 1970- och 1980-talet inbjöd vidare IFVOC det japanska kommunistpartiet vid mer än 50 tillfällen till offentliga debatter, men kommunisterna avböjde i samtliga fall.

Fram till början av 1970-talet hade Sun Myung Moon koncentrerat sitt arbete till sitt hemland Korea och i viss mån Japan. Han hade emellertid kommit till insikten att endast Förenta staterna bland världens nationer hade tillräckliga resurser att besegra den globala kommunismen. Följaktligen slog han 1971 ner sina bopålar i just USA. Moon genomförde talarturnéer i en rad städer över hela USA, vilket kulminerade i uppmärksammade framträdanden i Madison Square Garden i New York 1974, Yankee Stadium i New York 1976 samt vid Washington Monument 1976. Hundratusentals människor mötte upp för att ta del av vad denne kraftfulle profetgestalt från Korea hade att säga.

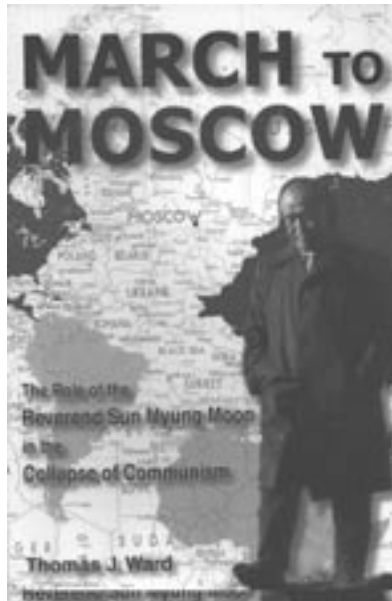
Ronald Reagan fick stöd

Moon såg Ronald Reagan, den tidigare guvernören i Kalifornien och den konservativa rörelsens hopp, som Ödets man med uppgiften att besegra kommunismen och avsluta det Kalla kriget på ett framgångsrikt sätt. Carter och det vänsterinriktade USA, liksom en stor del av opinionen i den övriga världen, ansåg däremot att Reagan var en farlig krigshetsare som troligen skulle kasta världen in i ett Tredje världskrig. Reagan hade två huvudfrågor i valet: att "göra Amerika starkt igen", vilket inte minst innebar en ökad satsning på USAs väpnade styrkor; och att minska skattetrycket och de offentliga utgifterna inom ramen för vad som snart skulle kallas "Reaganomics". Trots att valutgången föreföll oviss, tvekade aldrig Moon om resultatet. Han beordrade såldes redaktionsledningen i dagstidningen *The News World* i New York, som Moon hade grundat i mitten av 1970-talet, att på förstasidan valdagen den 4 november 1980 med stor rubrikstil förutspå "Reagan Landslide" (Jordskredsseger för Reagan).

Vilket naturligtvis var precis vad som hände!

Washington Times

Pastor Moon insåg att kommunismen måste övervinnas inte bara i Nord- utan också i Central- och Sydamerika, vars korrupta regimer och instabilitet var en direkt inbjudan till marxist-leninistiska upprorsrörelser att försöka ta över makten och på sikt hota den politiska stabiliteten i USA och därmed rucka på maktbalansen på hela den amerikanska kontinenten. Varningsklockan ringde med besked när den

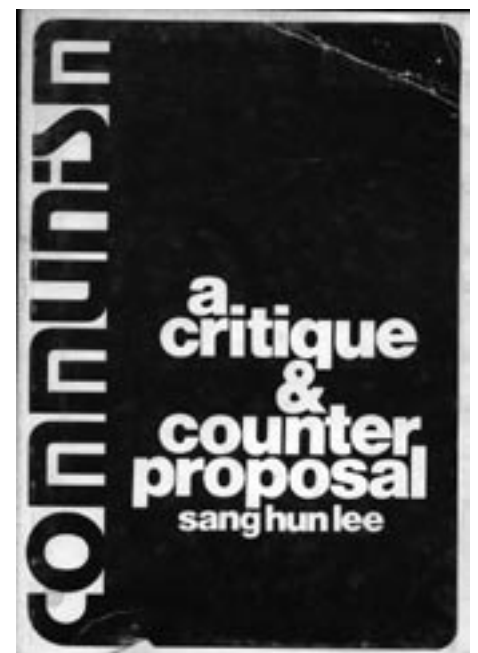
marxistiska Sandinist-rörelsen störtade den odugliga Somoza-regeringen i Nicaragua i Centralamerika i juli 1979. Carteradministrationen såg sandinisterna, med Daniel Ortega som frontfigur, som befriare, precis som man också hälsade shahens fall i Iran med tillfredsställelse. I Carters och hans medarbetares ögon var det inte längre så viktigt att bekämpa kommunismen och andra hot mot den västerländska demokratin och friheten. Tvärtom – en antikommunistisk inställning ansågs omodern och litet löjeväckande.

En betydelsefull uppgift för Moon blev att bygga upp ett nätverk av medier av skilda slag med dagstidningen *The Washington Times* som flaggskepp. Det var en medveten strategi i syfte att motverka det pärllband av vänstermedier, med *New York Times* och *Washington Post* i spetsen, vilka under lång tid spridit ett politiskt vänsterbudskap i USA och världen i övrigt; det var ju exempelvis den förstnämnda tidningen som stod bakom avslöjandet av Watergate-affären, vilket ledde till president Nixons avgång och därmed ett allmänt försvagande av USAs internationella ställning inklusive nederlaget i Indokina-konflikten vilket ledde till miljoner människors död. *Washington Times* var inte den första tidning Moon initierat. Först kom *The News World* i New York, som dock inte blev någon större succé (den bytte så småningom namn till *The New York City Tribune* men lades ner 1990). Mer framgångsrik blev då den spanskspråkiga *Noticias del Mundo*. Med *Washington Times* fick emellertid USA en ledande, konservativ dagstidning. Dess förste ansvarige utgivaren

blev Bo Hi Pak.

Pak beskriver livfullt i sin minnesbok *Messiah*, del 2, hur det gick till när *Washington Times* kom till 1982; allt gick i en rasande takt. En av tidningens huvuduppgifter blev att ge medialt eldunderstöd till president Ronald Reagan och hans administration, kanske främst när det gällde att backa upp Reagans strategiskt viktiga Strategic Defense Initiative (SDI, populärt kallat "Stjärnornas krig"). Chefredaktör 1985-91 var Arnaud de Borchgrave, tidigare redaktör i *Newsweek* och en framstående författare och omvärldsanalytiker icke minst avseende det Kalla kriget.

Washington Times förblir en respekterad och internationellt uppmärksam tidning. Dessutom finns, inom ramen för den vittförgrenade Moon-rörelsen, ett otal andra publikationer, bland annat i Japan och Sydkorea samt ett antal andra mediala projekt. Under slutfasen av det Kalla kriget drev rörelsen även International Security Council, som gav ut en rad gedigna publikationer och ordnade seminarier i syfte att analysera världens brännpunktsområden. Denna säkerhetsrelaterade organisation lockade många internationellt värenommerade personer, varav några med anknytning till Reagan-administrationen (ett exempel var den neokonservative förgrundsgestalten Richard Perle).

Ökade utgifter under Bush

Republikanernas nederlag i valen hösten 2006, och väljarnas beslut att ge demokraterna majoriteten i både representanthuset och senaten, har av några beskrivits som ett nederlag för konservatismen. Ingenting kan vara längre från sanningen.

★★★ Faktum är att det inte finns något konservativt innehåll i den politik som förs av Bush-administrationen och den republikanska Kongress som ratades av väljarna. I sin bok *Buck Wild: How Republicans Broke the Bank and Became the Party of Big Government* visar Stephen Slivinski vid Cato-institutet hur öronmärkning – eller politiska anslag – mångfaldigas för varje kongressdistrikt (representanthusledamöter) eller stat (senatorer). I den senaste demokratiska Kongressen uppgick antalet öronmärkning till 1549. Under sitt första år vid makten fick det republikanska partiet ner antalet till 958. Men 2005 och återigen 2006 steg den årliga totalsumman till över 15 000, eller ett årsgenomsnitt på omkring 30 öronmärkingar per Kongressledamot.

Sådana öronmärkingar är också en in-körspor till korrupcion. Slivinski noterar att den åtalade republikanske lobbyisten Jack Abramoff en gång kallade bevilningsutskottet, de flesta öronmärkningars ursprung, en ”förmånsfabrik”. Representanthusledamoten Floyd Flake (republikan från Arizona) refererar till öronmärkingar som ”korrupcionens valuta”. Kalifornienrepublikanen, förre representanthusledamoten Randy Cunningham, som erkänt att han tagit mutor för löften om öronmärkta pengar, dömdes till fängelse i åtta år och fyra månader.

Utgiftsökningar

Vid *National Reviews* toppkonferens för konservativa i Washington i januari 2007 talade förre Florida-guvernören Jeb Bush. Han menade att republikanerna förlorade valen 2006 därför att de övergav sina principer om begränsad regeringsmakt och statsfinansiellt ansvar. David Boaz, vice VD vid Cato-institutet, påpekar att:

”Den republikanska Kongressen kom till makten 1994 med löftet ’slutet på en

regering som är för stor, för påträngande och för lättsinnig med offentliga medel’. Men under de gångna sex åren, då Republikanerna kontrollerat både Vita huset och Kongressen, har de i stället levererat de största utgiftsökningarna och den största ökningen av bidrag sedan Lyndon Johnson; Federalisering av utbildningen, McCain-Feingolds restriktioner av politiskt tal samt Sarbanes-Oxleys regleringsbörd för näringslivet. När man kombinerar detta med ett missriktat krig och en serie skandaler som påminner väljarna om varför inget parti bör förbli vid makten för länge, är det då att undra på att konservativa var modstulna i 2006 års val?”

Så här säger David Keene, ordförande i American Conservative Union:

”Den (konservativa)rörelsens historiska kärna har kretsat runt medborgarens förhållande till staten, där konservativa av de flesta, kanske alla, övertygelser har argumenterat att en liten regering som är minimalt inblandad i att driva ekonomin och det sätt på vilket människor lever sina liv är överlägsen en större regering som vill göra alltmer ’för folket’. Vid makten har

av Allan C. Brownfeld

emellertid konservativa politiker försökt bevara retoriken om den lilla regeringen samtidigt som man regerat på ett sätt som knappast skiljer dem från sina demokratiska motståndare.”

En mindre stat

I en diskussion om konservatismens och konservativa idéers nedgång skriver Paul M. Weyrich, ordförande i Free Congress Research and Education Foundation, och

Brev från

Washington

William S. Lind, director för dess Center for Cultural Conservatism, i *The American Conservative*:

Konservatismens ideologi hålls knappast högt av Bush-administrationen, menar artikelförfattaren. (Teckning: Benny H.V. Andersson)

”Konservatismen har blivit så idémässigt svag, att under George W. Bushs presidentskap ordet ’konservativ’ kunde appliceras och applicerades med minimalt ifrågasättande på en politik som var starkt antikonservativ. Amerikanerna bevitnade ’konservativ’ wilsonianism, kanske ren jakobinism, i utrikespolitiken och ett onödigt utländskt krig; rekordmässig ’konservativ’ de-industrialisering och fråntagande från medelklassen i den ricardianska frihandels och benthamitiska utilitarianismens namn. Intet under att det amerikanska folket är förvirrat och desillusionerat av konservatismen om detta är dess agerande när den har makten... Om konservatismen skall kunna återetableras som en intellektuell kraft, och inte bara vara en etikett för vad etablissemangen än gör till dess egen fördel, måste den först återuppväckas intellektuellt.”

En upphöjd ironi när det gäller dagens Big Spending – Big Government-republikaner, hävdar William H. Peterson, en biträdande forskare vid Heritage Foundation och Ludwig von Mises Institute: ”...är deras gräl med själva de amerikanska väljarnas anti-Big Government-tänkande. Tyenligt opinionsmätningar av exempelvis *ABC News/Washington Post* och *CBS/New York Times* föredrar amerikanska väljare en mindre stat.”

Och faktum är att opinionsmätningstal

under de senaste 28 åren gällande amerikaner som uttalar sig för mindre regeringsmakt visar en uppåtgående trend – från 44 procent för mindre regeringsmakt mot 41 procent för större regeringsmakt 1978 till 64 procent för mindre regeringsmakt mot bara 22 procent för större regeringsmakt 2004.

Enligt Stephen Slivinskis uppfattning:

”Det tycks finnas en stor väljarkår som skulle svara fördelaktigt mot ett politiskt parti som kan uttrycka ett klart program för att göra den federala regeringsmakten mindre, mindre mäktig och mindre påträngande. Det var dessa sorters väljare – såväl republikaner och demokrater som oberoende – som slungade Reagan in i Vita huset. Dessa väljare finns fortfarande för vem som helst som kan påverka dem. Det republikanska partiet kan inte ta dem för givna längre.”

Irakpolitiken

Före 2006 års val valde de konservativa kommentatorerna Kate O'Beirne och Rich Lowry i *National Review* ett ord för att beskriva den republikanska Kongressens förhållningssätt gentemot utgifter och stora underskott: ”Inkontinens”. De hävdade att den relevanta frågan för konservativa inte var ”Kan denna Kongress räddas?” utan ”Är den värd att räddas?”

Inte långt före sin död sade den nobelprisvinnande nationalekonomen Milton Friedman att de föregående fyra årens republikanska utgiftsökningar var ”vanhedrande” och ett förräderi mot partiets principer. ”Jag äcklas av det”, deklarerade han: ”För första gången på många år har Republikanerna kontroll över Kongressen. Men väl vid makten var utgiftsgränserna borta och det är vanhedrande därför att de gick emot sina principer.”

Federala utgifter som del av bruttonationalprodukten var 18 procent när Bush tillträdde 2001. Sedan dess har regeringens årliga utgiftsnivåer stigit med 610 miljarder dollar eller till 20,2 procent av BNP, enligt siffror som framtagits av Heritage Foundation. ”Detta är inte en lycklig tid för ekonomiska konservativa. Vi har haft på tok för mycket utgifter”, sade John F. Cogan, en nationalekonom vid Hoover Institution, som varit en regelbunden rådgivare till Bush Vita hus.

Kritikerna av Bush-administrationen och den republikanska Kongressen har blivit allt kärvarare – och de kanske kärvaste av dessa är de konservativa. Krönikören

George Will skrev när han diskuterade administrationens Irak-politik: ”Administrationen kan inte anförtros regeringsmakten om den inte kan förväntas att tänka, och, när den har tänkt, att ha eftertanke.” Robert Kagan, en neokonservativ anhängare av Irak-kriget, skrev:

”Alla utom de blindaste Bush-supporterarna kan se att Bush-administrationens tjänstemän inte har en aning om vad man skall göra i Irak i morgon och mycket mindre om en månad från nu.”

Grundlagsfäderna

I en bok publicerad 2004 beskrev Bushs förre finansminister Paul H. O'Neill Bush som ”en blind man i ett rum fullt av döva människor” och hävdade att de som utformar politiken sätter politiken före sunt omdöme. O'Neill hävdade att ”den största skillnaden” mellan hans tid i regeringen på 1970-talet och tiden i Bush-administrationen:

”...är att vår grupp handlade mest om bevis och analys, och Karl (Rove), Dick (Cheney), (Bush kommunikationsstrateg) Karen Hughes och gänget tycktes mest handla om politik.”

Tillväxten av regeringsmakt, minskningen av individuell frihet och ett stegrad budgetunderskott är inte den politik man borde förvänta sig av en självutnämnd konservativ president och Kongress. Ändå bör vi kanske inte vara överraskade.

Grundlagsfäderna förstod mycket väl att frihet inte var människans naturliga tillstånd. Hela deras politiska filosofi baserades på fruktan för regeringsmakt och behovet att begränsa och kontrollera denna makt på ett mycket strikt sätt. Det var deras fruktan för total regeringsmakt som initialt fick dem att göra uppror mot kung George III:s godtyckliga styre. I Konstitutionen försökte de göra sitt bästa för att konstruera en form av regering, som genom en serie av viker och motviker och en tydlig maktfördelning skulle skydda individen. De ansåg att regeringsmakt var ett nödvändigt ont, inte något positivt gott.

Ändå skulle inte grundlagsfäderna ha blivit överraskade av att se de många begränsningar av individuell frihet som har kommit till stånd. I ett brev till Edward Carrington skrev Thomas Jefferson att: ”Sakernas naturliga utveckling är att friheten viker och regeringen vinner terräng.” Han noterade att:

”En av de djupaste preferenserna i den mänskliga naturen är att tillfredsställa ens

behov och önskemål med minsta möjliga ansträngning; att tillskansa sig rikedom producerad av andras arbete hellre än av ens eget arbete... ju starkare och mer centraliserad regering, desto säkrare skulle sådana monopol bli; med andra ord, ju starkare regeringen och svagare producenten är, desto mindre behov av att tänka på honom och desto mer makt kan tas bort från honom.”

Utöka makten

De skrivna och talade orden från de män som ledde den amerikanska revolutionen ger oss talrika exempel på deras fruktan och skepsis gentemot makten och de män som innehade den. Samuel Adams bedyrade att:

”Det finns en grad av vakthållning över alla män som innehar makt eller inflytande på vilken mänsklighetens fri- och rättigheter mycket beror. Det är nödvändigt att vara på sin vakt mot de bästas skröpligheter såväl som de värsta människornas ondskefullhet.”

Därav följer att ”Avundsamhet är den allmänna frihetens bästa försäkring.”

Konservativa, om de är ärliga i sitt förespråkande av begränsad regeringsmakt och finansiellt ansvar, måste vara vaksamma när republikaner har makten lika väl som när demokrater har kontrollen. Det finns en tendens för partiet vid makten – oavsett vilket parti det är – att utöka den makten och att förlita sig på den. Vi har sett denna tendens i full blomning med Bush-administrationen. Äntligen, men kanske alltför sent, har konservativa kommit att förstå

Milton Friedman påstod sig ”äcklas” av Bush-administrationens utgiftsökningar. (Teckning: Benny H.V. Andersson)

Det arabiska imperiet byggdes upp på bara hundra år

I förra numret av Contra redogjorde vi för hur islam föddes ur våld och profeten Muhammeds verksamhet som stråtrövare och militär erövrare. Vid Muhammeds död hade muslimerna tagit kontroll över arabiska halvön. Där det dock fortfarande bodde många judar, kristna och månggudadyrkare. Efter Muhammeds död fortsatte hans efterföljare den militära expansionen – makten spreds med vapen i hand och makthavarna var alla muslimer. Vapenmakt och islam var från början ett och detsamma. Detta till skillnad från kristendom och buddhism som i huvudsak spridits av predikanter utan världsliga ambitioner.

Muhammed erövrade Mekka år 630 och delade ut ett rikligt krigsbyte till sina anhängare. Så länge han var ledare för den egna nystartade religionen var omvändelse nästan lika viktig som militär och ekonomisk vinning. Genom att ansluta sig till islam kunde man snabbt komma in i de privilegierades krets.

Efter Muhammeds död 632 drev de nya ledarna en delvis annan linje. Militär framgångar sattes i första rummet och omvändelse till den nya religionen blev en sekundär fråga. Det tog faktiskt flera hundra år innan befolkningen i de erövrade områdena anslöt sig till islam. Och då var motiven att komma undan den diskriminering som icke-muslimer utsattes för. Det var till exempel så att skatter främst utkrävdes av dem som inte var muslimer. Och inga höga ämbeten gick till den som inte anslutit sig till islam.

Under Muhammeds tid pågick krig om kontrollen över bland annat Arabien mellan Bysans (det östromerska riket) och Persien

(Iran). Perserna erövrade Syrien och Palestina under åren 613-614 och Egypten år 616, Alldeles i slutet av Muhammeds verksamma tid återtog Bysans området (629-631). Både Bysans och Persien försvagades genom krigsen och det öppnade en lucka för Muhammed att ta kontrollen över först Medina och sedan Mekka.

Vid Muhammeds död hade han kontroll över i stort sett hela Arabien, men ett flertal stammar övergav den nya statsbildningen och den nya religionen efter Muhammeds död. De hade anslutit sig till Muhammed enbart av "politiska skäl" – de skulle ha blivit ett huvud kortare om de stått upp för sin gamla religion. De som höll kvar vid islam var sinsemellan oense om vem som skulle efterträda Muhammed. Och runt om i Arabien dök det upp nya profeter som gjorde anspråk på att företräda den rätta läran. I de flesta fallen fanns det dock motståndare som ansåg att profeterna var "falska".

Kalifen Abu Bakr

Den som kom att ta makten efter Muhammeds död var Muhammeds svärfar Abu Bakr. Han lyckades på två år återupprätta den centrala kontrollen över Arabien genom att gå till angrepp mot de stammar som rest sig. Han kallade sig kalif, en post som förenade den högsta världsliga och den högsta religiösa makten.

En stam som övergav Abu Bakr var Bani Yarbu, som bodde i nordöstra Arabien och leddes av Malik bin Nuwaira. Malik hade utsetts till fogde och skatteindrivare av Muhammed själv. När skatterna drivits in skickades de till Medina. När Muhammed dött hade Malik just drivit in årets skatt, men den var ännu inte levererad till Medina. Malik bestämde sig då för att betala tillbaka skatten till de som betalt in den och förklarade att nu kunde de behålla sina egna rikedomar. Ett säkert sätt att vinna personlig tillgivenhet från skattebetalarna och ett evigt rykte om generositet och godhet. Abu Bakr hade inte Maliks generösa inställning och han

skickade generalen Khalid i spetsen för 4 000 man för att kväsa Bani Yarbu och grannstammarna. Ordern var att se till att alla underkastade sig islam.

Malik var känd för sitt mod och för sin generositet (det ryktet såg vi en förklaring till här ovan), men han kämpade inte emot Khalid. Han delade upp sina styrkor och skickade dem i olika riktningar. Khalid jagade efter dem och lyckades gripa Malik och hans familj, som fängslades. Trots att familjen försäkrade att de var anhängare av islam mördades de av Khalids män (hade de inte sagt sig vara muslimer hade nog ingen med inflytande brytt sig om saken). Khalid gifte sig inom ett dygn med Maliks änka Leila, som ansågs vara en av Arabiens

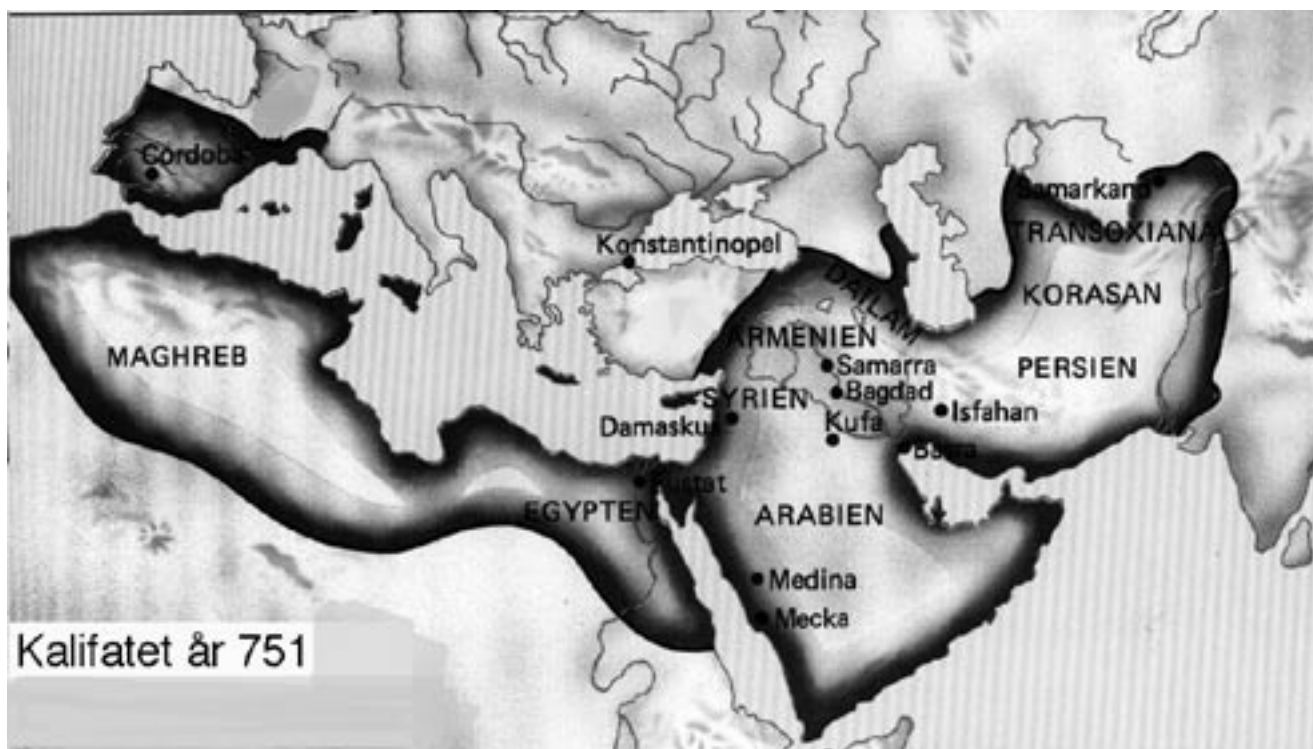
cg.holm@contra.nu

allra vackraste kvinnor. Sedan klagomål framförts mot Khalid, bland annat för att han avrättat muslimer, kallades han tillbaka till Abu Bakr, som emellertid konstaterade att allt var i sin ordning.

I östra Arabien gjorde man också uppror mot Abu Bakr, under ledning av en man som hette Hutam. Hutam belägrade en av de viktiga städerna i området. Abu Bakr skickade dit generalen Al-Ala för att återställa ordningen och kuva Hutam. Al-Ala lyckades inte, men efter ungefär en månads misslyckade försök gjorde Hutam misstaget att låta sina män dricka sig fulla. De mejades ner mangrant av Al-Ala, som därmed praktiskt visade en av fördelarna med den nya lärans alkoholförbud.

En tredje general skickades till Oman, där 10 000 man stupade i det avgörande slaget vid Dibba. Andra uppror ägde rum i andra delar av landet, och även de upproren krossades i blod.

När Abu Bakr återtagit kontrollen över de områden som lydit under Muhammed var han beredd att gå vidare i sina erövringståg. Muhammed hade inte annat än i form av korta raider gått utanför Arabien. Men Abu Bakr såg svagheten hos de angränsande

På bara några decennier erövrade muhammedanerna inte bara Arabien utan större delen av det persiska väldet, som rasade samman helt, och betydande delar av Bysans samt hela Nordafrika och större delen av Spanien. Det var först i och med Karl Martells seger över araberna år 732 vid slaget vid Poitiers i södra Frankrike som det arabiska imperiets expansion hejdades. Spanien befriades under de kommande århundradena, men den siste moren gav inte upp förrän 1492 i Alhambra. Övriga delar av det imperium som Muhammeds efterträdare byggde upp är idag kärnan i den muslimska världen, men området är politiskt splittrat på många länder.

stormakterna Bysans och Persien och genomförde regelrätta erövringståg. De generaler som så framgångsrikt krossat det inre motståndet fick order att erövra områden i grannländerna, främst Syrien (som var en provins i Bysans och betydligt större än dagens Syrien) och Irak (som kontrollerades av Persien).

Men Abu Bakrs tid vid makten blev kort, bara dryga två år. När Abu Bakr dog 634 hade han dock dels krossat de upproriska stammarna i Arabien, men också påbörjat expansionen utanför Arabien.

Det var fråga om en traditionell imperialism. Inledningsvis var det fråga om reguljära plundringståg, men snart märkte beduinerna att motståndet var svagt och splittrat och plundringstågen förvandlades till erövringståg. Sedan några decennier tillbaka hade dessutom arabiska grupper bosatt sig i gränstrakterna till Syrien och Irak. De behandlades styvmoderligt av de bysantinska och persiska imperierna och anslöt sig gärna till de arabiska styrkor som kom från Arabiska halvön. Arabiska erövrare skickades alltså ut för att ta kontroll över grannländerna, men araberna blev en isolerad militär elit. Administrationen

sköttes av de gamla imperiernas tjänstemän och araberna försökte varken sprida sitt språk eller sin religion. Men de hade den fulla kontrollen.

Det kan här skjutas in att sunni- och shiamuslimer har olika syn på Abu Bakr. För sunnis var han den som räddade islam från undergång, medan shia-muslimer ser honom som en konspirator som hindrade Muhammeds "rättmätige" arvtagare Ali från att komma till makten (det gjorde han dock senare).

Erövrarna krävde, som nämnt, i början inte att befolkningen i de erövrade områdena skulle konvertera till islam. Tvärtom, motarbetades detta. Och det av flera skäl. Krigsbytet skulle delas lika mellan alla muslimer, och blev det flera muslimer blev det också fler som skulle dela. Därtill kom att skatterna var högre för kristna och andra icke-muslimer. Det skulle alltså bli lägre skatteinkomster om fler konverterade till islam. Det var för statskassan mer lönsamt att ha icke-muslimer i landet att beskatta.

Kalifen Umar

Under den andre kalifen, Umar (634–644),

konsoliderades och utvidgades erövringarna i Syrien och Irak, och på 640-talet erövrades även Egypten och delar av Nordafrika. Medina blev huvudstad för ett nytt imperium, som också omfattade större delen av Iran.

Redan Muhammed hade bekymrat sig för att den militära expansionen skulle stanna av om han lät de erövrande soldaterna slå sig ner och bruka den erövrade marken. Soldaterna riskerade att bli bönder. Umar delade Muhammeds farhågor och fann en praktisk lösning. Han inrättade ett register över erövrarna och lät dem och deras avkomlingar få en andel i de skatter som framöver kunde avkrävas de områden som erövrats. Därmed kunde den offensiva inriktningen på styrkorna behållas, eftersom soldaterna inte behövde bekymra sig om sin och sin familjs ekonomiska framtid.

De erövrade områdena avkrävdes inte bara rikedomar och kontanter utan också livsmedel. När staden Alexandria i Egypten erövrats rekvirerade kalifen Umar ett års livsmedel till Medina, vilket också levererades.

Jihad

Muhammeds förste efterträdare, kalifen Abu Bakr (Muhammeds svärfar) uppmanade i Muhammeds anda till heligt krig, jihad. Ett dragplåster var de rikedomar som skulle kunna erövrats från Bysans. Abu Bakrs efterträdare Umar följde i Abu Bakrs spår. Varken Abu Bakr eller Umar gjorde sig dock några privata förmögenheter på erövringarna. Annat var det med den tredje kalifen, Uthman (svärson till Muhammed).

Kristnas och judars avtal med Muhammed bryts

Många kristna och judiska stammar i Arabien hade träffat överenskommelser med Muhammed, överenskommelser som upphävdes av Umar, som förvisade (eller slog ihjäl) de araber som inte blev muslimer. Muhammed hade visat en viss respekt för vad han kallade "Bokens folk", dvs kristna och judar. Månggudadyrkare slogs ihjäl utan vidare, men Muhammed menade att kristna och judar hade samma gud som han själv. Därför skulle de behandlas bättre än månggudagyckarna. Men sämre än muslimerna.

Irak och Egypten var vid den här tidpunkten inte arabiska länder, och när de erövrades vinnlade sig kalifen om att behålla de arabiska anhängarna av islam som en slutna grupp, som den politiska och militära ledningen kunde lita på. Araberna fick alla privilegier, medan den lokala befolkningarna fick finna sig i att styras av främmande herrar. Men de nya härskarna begärde då inte heller att de erövrade skulle byta religion, så länge de underkastade sig erövrarnas politiska makt och betalade skatter till dem.

Kalifen Uthman

Etniska araber gavs en privilegierad ställning och de som inte var muslimer hindrades från att integrera sig i det arabiska samhället. Araber uppmanades att inte lära sig främmande språk och kristna förbjöds att lära sig arabiska.

Umar hade haft en pragmatisk syn på erövringarna i så måtto att han lät erövrarnas befälhavare styra de nya provinserna. När Uthman tog över blev det mer traditionell nepotism. De inflytelserika och lukrativa uppdragen delades ut till medlemmarna i Uthmans familj. De som därmed hamnade i kylan samlade sig i protest och Uthman mördades 656.

I sunniarabisk tradition är det förbjudet att avbilda profeten Muhammed, åtminstone så att hans ansikte syns. Shiamuslimer har en annan syn på saken och där förekommer även i modern tid avbildningar av Muhammed. Den här bilden är hämtad ur katolsk tradition. Det är profeten Muhammed (Machomet) som plågas i helvetet i en målning som finns i domkyrkan i Bologna.

Efter mordet på Uthman ägnades de kommande decennierna mycket åt interna strider mellan grupper som gjorde anspråk på den totala makten. Och den totala makten var både politisk och religiös.

En del av maktbörarna var inte särskilt islamska till sitt uppträdande och vinet flödade och kvinnorna var lättklädda.

Shia och Sunni

De olika falangerna som stred om makten fick med ett undantag inte särskilt långtgående konsekvenser. Den fraktion som än idag har sina rötter i konflikterna på 600-talets slut är shiiterna (som är dominerande i Iran, men också har många anhängare i Irak). De ansåg att makten över muslimerna och kalifatet skulle tillhöra ättlingar till den mördade kalifen Ali. Ali hade erövat posten som kalif, men utmanades av andra pretendent. Istället för att utkämpa ett förintande slag mellan de två falangerna beslöt man sig för medling och att en särskild kommitté skulle utse den som hade bäst anspråk på posten som kalif. Ali hade tänkt sig att han skulle vinna den fredliga bataljen, men kommittén ställde sig neutral. Ali mördades ett par år senare, år 661, och sedan var det återigen fritt fram att med våld erövrade kalifposten.

Trots de många maktskiftena lyckades araberna fortsätta sin militära erövring och

lägga under sig det ena landet efter det andra. Till att börja med var det en militär expansion enbart, men med tiden handlade det också om att sprida religionen. Den militära expansionen kom först och den religiösa följde efter.

På bara några decennier hade det arabiska imperiet lagt under sig stora delar av det gamla Bysans och nästan hela det persiska väldet. I Persien stötte araberna på en av de då stora världsreligionerna, zoroastrismen, som dock inte var något som Muhammed mött eller ens kände till. Det fanns därför inga instruktioner i Koranen eller de andra urkunderna om hur Zarathustras anhängare skulle behandlas. Till att börja med ansåg en del muslimer att zoroastrier skulle behandlas på samma sätt som kristna och judar, men denna linje ändrades snart och den zoroastriska religionen, som var statsreligion i Persien, nästintill utplånades. Idag finns det bara några hundratusen zoroastrier i världen, främst i Indien.

I förra numret av Contra redogjorde vi för hur Muhammed byggde upp sin muslimska stat. Här har vi redogjort för den arabiska imperialismens första hundra år. I kommande artiklar ska vi redogöra för hur muslimerna invaderade Indien, Indonesien och Balkan.

BOK-NYTT

Dresden

För den som är historiskt bevandrad torde det vara lätt att inse vad en bok med titeln *Dresden* handlar om.

Tankarna går då osökt till den utstuderat grymma terrorbombningen av Dresden den 13-14 februari 1945, vilken för evärdlig tid har satt outplånliga spår på historiens blad. Fredrick Taylor, en brittisk historiker, har i en brett upplagd skildring satt fokus på denna från högsta ort sanktionerade masslakt på oskyldiga människor.

Kulturstaden Dresden med sin arkitektoniska skönhet var vid tidpunkten för anfallet en helt försvarslös och oskyddad stad. Några veckor tidigare hade stadens fåtaliga luftvärnsbatterier demonterats och sänts i väg till den hårt ansatta östfronten. För övrigt så var Dresden en av flyktingar igenproppad stad. Tisdagen den 13 februari 1945 klockan 21.51 gick flyglarmet i Dresden. Denna gång var det inte fråga om något falskt alarm. En av Europas vackraste städer var dömd till undergång.

Först kom Mosquito-plan, vilkas uppgift var att identifiera målet och därefter släppa långsamt fallande lysbomber till vägledning för den efterföljande bombarmadan. Lysbombarna hade av den tyska folkhumorn döpts till "julgranar". Efter Mosquito-planen kom de brittiska Lancaster-planen med sin dödsbringande last av spräng- och brandbomber. Anfallet varade omkring 20 minuter, men därmed var det inte slut på infernot. Två timmar senare kom den andra vågen av flygplan, dubbelt så stor som den första. Och den kom utan förvarning, flyglarmet hade upphört att fungera.

Fördröjningen var en djävulsk list av dem som hade planerat bombräden. Tanken

var att många av dem som hade överlevt den första räden skulle ha hunnit lämna skyddsrummen och att gatorna hade hunnit fyllas av brandmän och sjukvårdspersonal. Den nya störtskuren av spräng- och brandbomber förvärrade eldsvådorna runt om i staden, och när bränderna nådde fram till varandra var eldstormen ett faktum.

Britterna hade vid bombningarna av Hamburg upptäckt att det fanns ett vapen som hette eldstorm, och de hade därefter bestämt sig för att frambringa detta fenomen varje gång de angrep en stad. En eldstorm uppstår när tillräckligt många bränder flyter samman i en enda sammanhängande yta av lågor. Den upphettade luften skjuter då upp i en jättelik pelare, vilket leder till att elden suger i sig den stigande luften från marken och en storm med orkanstyrka uppstår. Temperaturen i eldstormen uppgår till över 1000 grader, och då flyter inte bara asfalt utan till och med glas. Människor som befinner sig närmast branden dör antingen av syrebrist eller av hettan.

Den tredje vågen av flygplan, 311 amerikanska "Flygande fästningar", kom på morgonen och fullbordade förödelsen. Därmed hade 1327 flygplan fällt 4500 ton spräng- och brandbomber över staden. Terrorbombningen av Dresden totalförstörde 34 kvadratkilometer av dess historiska innerstad, däribland oräkneliga mängder av värde- och konstföremål och dussintals av några av Europas vackraste byggnader. Antalet döda uppgick till uppskattningsvis 40 000, kanske betydligt fler. Den övervägande delen av de döda var kvinnor, barn och åldringar, och de hade sprängts i bitar, brunnit upp eller kvävts av eldstormen. Många desperata dresdenbor sökte skydd i

fontäner och vattenreservoarer. I de flesta fall kokades de ihjäl av eldstormen.

Många – ofantligt många – dog på gatorna när de försökte fly sin väg. De flyendes skor fastnade i den sörjiga och brännheta asfalten, och att försöka ta sig fram utan skor betydde en säker död. Att vistas i de överfulla underjordiska skyddsrummen var en bedräglig trygghet. Eldstormen sög syret ur luften med kvävningssöd som följd, eller så infann sig döden genom rök- och koloxidgiftning.

En överlevande kvinna berättar: "Vi gick genom källaren. Det måste finnas flera tusen människor där nere. De ligger helt stilla allihop." Många människor blev levande begravningsdöda. På detta sätt dog exempelvis 200 ammande mödrar och deras barn när ett sjukhus brakade samman. Enligt ögonvittnesskildringar skall flyende dresdenbor, som sökte sig till våtängarna vid Elbe, ha beskjutits med kulsprutor och automatkanoner av lågsniffande amerikanska jaktplan. Bokens författare förnekar emellertid detta och söker leda i bevis att så inte var fallet.

Efter räden var Dresden en död stad. Det låg förkolnade lik överallt och stanken av brinnande kött steg från källare och skyddsrum. Den tyske författaren Erich Kästner har om Dresden och dess utplåning sagt: "Århundraden hade byggt upp dess ojämförliga skönhet, några timmar bara räckte för att trola bort den från jorden."

Uppslaget att bomba Dres-

den kom ursprungligen från London, och vid Jalta-konferensen tog ryssarna upp tanken att anfälla Dresden. En brittisk tolk berättar: "Vi gick med på att göra vad de bad oss om. Vi gick faktiskt med på det mesta som de sade." Chef för det brittiska bombflyget var Arthur Harris. Hans underlydande kallade honom "Butcher", Slaktaren, vilket var ett passande namn på en man som såg som sitt kall att förstöra tyska städer, och som bar ansvaret för långt över en halv miljon människors död.

En ivrig påhejare av den strategiska bombningskampanjen mot Tysklands städer var Winston Churchill, som några veckor efter anfallet mot Dresden började få kalla fötter och gjorde en helomvändning. I en promemoria skrev Churchill: "Det förefaller mig som om den stund har infunnit sig då frågan om bombningen av tyska städer för att endast spåda på terrorn, även om det sker under andra förevändningar, bör omprövas... Förstörelsen av Dresden förblir ett allvarligt frågetecken vad gäller hur de allierade bombningarna har genomförts..."

Ett uppvaknande hade skett, och fler än Churchill började nu att sopa igen spåren efter sig. Man hade blivit varse att man hade blod på sina egna händer. Terrorbombningen av Dresden måste betecknas som en krigsförbrytelse av första rangen. I detta fall kan man odiskutabelt tala om "brott mot mänskligheten". Vid krigsförbrytarrättegången i Nürnberg borde det i rättvisans namn ha funnits med

folk från den allierade sidan på de anklagades bänk, exempel Arthur Harris.

Vad beträffar Dresden så drabbades dess befolkning av nya fador och lidanden i och med den sovjetiska ockupationen. Den 8 maj 1945 marscherade Röda armén in i staden, och därefter följde övergrepp

och skändligheter av de mest grövsta slag. Ryssarna gick in i husen och plundrade allt efter behag. Och kvinnor skändades, både unga och gamla. På gatorna slöt sig de sovjetiska soldaterna samman i gäng och överföll kvinnor, som de sedan turades om att våldta medan deras beväpnade kamrater höll

vakt. Sådana här händelser hörde till vanligheterna under flera månader. En stor del av de våldtagna kvinnorna smittades med gonorré.

En efterkrigsuppgift anger att antalet våldtagna kvinnor i hela den sovjetiska ockupationszonen uppgick till en halv miljon. Kanske var det farhågor

av det här slaget som förespeglade klottrare i Tyskland, när de på husruiner skrev: "Njut av kriget, för freden kommer att bli ohygglig."

*David Stavenheim
Fredrick Taylor: Dresden. Tisdag den 13 februari 1945. 501 sidor. Fahrenheit.*

BREV TILL CONTRA

Ett demokratiskt

Kina!

Att det nu finns icke-kommunister i den kinesiska regeringen, närmare bestämt två, betyder endast ett litet steg i demokratisk riktning i Folkrepubliken Kina. Fortsättningsvis är det en lång marsch mot ett demokratisk Kina:

- Pressfrihet.
- Organisationsfrihet.
- Församlings- och demonstrationsfrihet.
- Fria fackföreningar.
- Strejkrätt.
- Upplösning av kommunistpartiets partimonopol.

Detta är nödvändiga förut-

Utsikt över Taipei, huvudstad i Republiken Kina på Taiwan. (Foto: Tommy Hansson)

sättningar för en demokratisk utveckling. Och lagstiftningen och myndigheternas praxis måste säkra respekten för de mänskliga rättigheterna överallt i Kina, också i det ockuperade Tibet.

Dessvärre fortsätter Folkrepubliken Kina att toppa statistiken över världens värstingar när det gäller antalet avrättningar.

Men det finns ett demokratiskt Kina, Republiken Kina på

Taiwan. Här blir ingen avrättad, och här kan folk fritt uttrycka sina egna meningar utan att bli torterade eller fängslade. På Taiwan har det nämligen försiggått ett fredligt regimskifte utan att en droppe blod har flutit eller ett skott blivit avlossat. Det auktoritära kuomintang-partiet har avlösts av en demokrati som har hållit fria lokal-, parlaments- och presidentval.

Dagens presidident, Chen Shui-bian, tillhör ett liberalt parti som är medlem av samma internationella partisammanslutning som Folkpartiet. Så min önskan och mitt hopp för framtiden för det kinesiska folket och andra folk i regionen som lever under diktaturens ok är en utveckling som på Taiwan!

Nils Tore Gjerde

CONTRA

4 | 1982...

För tjugofem år sedan stod Contra för en historisk insats. Den första svenska översättningen av "Reflektioner om franska revolutionen" av Edmund Burke presenterades. Boken utgavs första gången 1790, men hade inte översatts till svenska på 192 år. Förordet hade skrivits av förre ordföranden i Högerpartiet (Moderaterna) Gunnar Heckscher. Contra skrev också om gasled-

ningen som hotade Västeuropas oberoende. En gasledning som skulle göra flera länder i Västeuropa energiförsörjningsmässigt beroende av det kommunistiska Sovjetunionen. Idag finns det lyckligtvis ingen Sovjetunion, men nu diskuteras en ny gasledning som lägger större delar av Västeuropa under Rysslands beroende. Contra ställde också frågan "Gör man något på arbetsför-

medlingen?" Enligt en färsk statlig studie var de arbetssökande, företagen och myndigheterna missnöjda med Arbetsförmedlingen. Sämre kunde det ju inte vara och knappast är det bättre idag. Men då, 1982, var privat arbetsförmedling förbjuden och en inte obetydlig del av Arbetsförmedlingens resurser användes för att jaga "brottslingar" – som idag skulle kallats för "bemanningföretag".

...för tjugofem år sedan